MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXV. leto • 2014-2015 1

Vsak človek je Božja podoba,
toda samo svetniki ji dajo pravo vrednost.
Svetost je v resnici avantura ljubezni
in to najlepša in vsem dostopna.

Maria Wynovska

Kazalo

3 Uvod
4 Duhovni pogledi
7 Papež Frančišek Frančiškovim
9 Svetopisemske ikone
11 Luč svete Klare
13 Pogovor
16 Spomin zlatih korakov
18 Brezmadežna
20 Vojska Brezmadežne
22 Biseri molitve
24 Zvezde za vso večnost
25 Predstavitev knjige
26 O Assisiju
31 Reportaža
37 Otroci med nami
39 Med minoriti
42 Obvestila

Naslovnica: *Frančiška in njegove svetosti si ne moremo zamisliti brez odnosa z Jezusom Kristusom. Eden od stebrov njegove duhovnosti je nenehni pogled na Križanega. Svetosti ni brez Boga, ki je edini svet. On, ki je trikrat svet, nam jo vedno znova podarja. Življenje postaja sveto le s sprejemanjem tega milostnega daru …*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna
– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Dorica Emeršič, p. Martin Gašparič, Slavica Gašparič, p. Danilo Holc, p. Milan Kos, prov. minister, p. Jože Osvald, p. Andrej M. Sotler, p. Damjan Tikvič, p. Dominik Tikvič,

Glavni urednik: p. Danilo Holc

Odgovorni urednik: p. Milan Kos, prov. minister

Tehnični urednik: p. Tomaž Majcen

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Klemen Lajevec, Francelj Globokar, Aleš Pongračič, Mojca Sušnik, Silvo Batis, p. Andrej Šegula, br. Anton Borovnjak in arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana (Patricija Belak)

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Trubarjeva 80, 1000 Ljubljana

Elektronska pošta: danilo.holc@rkc.si
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.
Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

Ali nam je še kaj sveto?

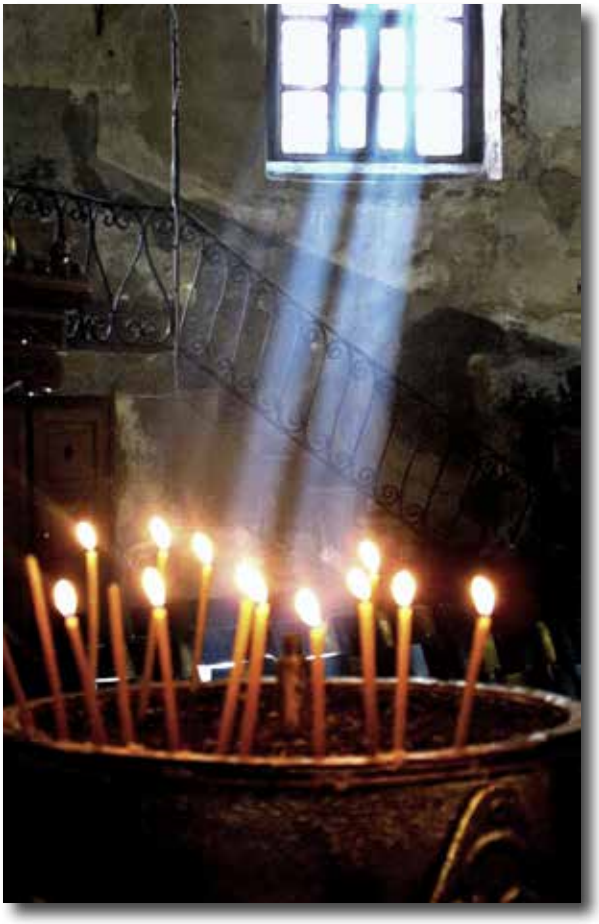

Če ni, kako potem razumeti pojem svetosti? Posvečeno življenje? Ali ima smisel hrepeneti po svetosti, se podati na njeno pot in se posvečevati? Ali celo vse življenje posvetiti Bogu z izbiro redovniškega ali duhovniškega poklica? Papež Frančišek je določil, da bi v Cerkvi več kot leto dni razmišljali o posvečenem življenju (od 30. 11. 2014 do 2. 2. 2016).

Morda je najbolje začeti kar z osnovnim vprašanjem – kaj sploh je svetost. Ali je to popolno življenje, brez vsakega greha, brez napak? Kdo bi lahko bil potem sploh svet? Ali svetniki niso grešili in niso bili grešniki?

Takoj je treba poudariti, da pojem svetosti ni zožen zgolj na moralno raven. Je mnogo več. Tako bivši politični sistem, današnja liberalna miselnost kakor posamezniki, ki hočejo izničiti krščanstvo in kristjane, namerno delajo prav to! Dopovedujejo nam, kako kristjani nismo nič boljši od drugih, morda smo še slabši … In da se ne »splača« biti kristjan … Tudi dva, ki se cerkveno ne poročita, se lahko imata še bolj rada in se ne prepirata toliko kot kakšna kristjana, ki se na koncu tudi ločita …

Ob teh očitkih, morda včasih tudi obsodbah, nas zmorejo blagodejno opogumiti le besede apostola Pavla, ki jih je namenil Rimljanom, njim, za katere jasno pravi, da so »poklicani k svetosti« in »ljubljeni« (prim. Rim 1,7). Sveti torej niso zaradi svoje moralne ali verske popolnosti. Ne morejo si je sami prislužiti. Gre za milost, da smo poklicani, sveti in ljubljeni. Po krstu poklicani v občestvo z Jezusom Kristusom in le z njim ter zaradi Njega sveti. Seveda ker smo njegovi »ljubljenci«. To Jezus razodene tudi Nikodemu: »Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje (Jn 3,16). In to je temeljni stavek. Ostalo v Svetem pismu, bi lahko rekli, je le razlaga tega. Bog nam daje najdražje še v fazi greha, v človeški bedi. Sveti smo lahko, ker nam je izbrisan greh. Kristus sam nas posvečuje in tega ne moremo storiti sami.

Razume se, da ta poklicanost k svetosti vsebuje in zahteva svetost življenja, ki je posledica vsega. Pomeni po Božji milosti dovoliti, da te prežame Sveti Duh, Svetloba, moč Svetega. In to vedno znova. Podati se na pot svetosti ali posvečenega življenja pomeni dovoliti Bogu, da te nenehno oblikuje …

Mnogim svetnikom, tudi sv. Frančišku, je – kar se morda sliši čudno – prav greh in življenje po željah tega sveta odkrilo resnico o zgrešenem življenju in v njih prebudilo hrepenenje po nekem drugem bivanju. Po rojstvu v Svetem Duhu. Po duhovnem življenju. Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, torej če ni svet, ne more nekoč priti pred sámo Svetost.

Morda smo torej tudi sami krivi, da nam je svet vsili misel, da je smisel krščanstva zgolj v etiki, v morali, v popolnosti … Žal, res nismo popolni, nosimo pa v sebi Kristusa – Svetega, naš Smisel, naše Upanje …
Svetost ni beseda, ki bi jo zlahka našli v dnevnem časopisu ali knjigah … Se pa še vedno najdejo ljudje, ki jo poskušajo živeti … In ti so upanje sveta! Zdi se, da današnji človek v svojem napuhu izgublja občutljivost za Sveto, Lepo, Skrivnostno … Moda bo torej potrebno »resetirati« svoj pojem svetosti … S Kristusom »resetirati« tudi človeka, da se znebi »virusov«, ki onemogočajo občutljivost za sveto … za svetost življenja, ki edina vodi v Svobodo, v Luč, v Mir …
Vprašamo se torej lahko: Ali nam je še kaj sveto? Tudi če se tega ne zavedamo, je to za človeka bistveno vprašanje. Gre za biti ali ne biti!

P. Danilo Holc

V pristanišču Božje volje

Janja Ahčin

V prvem Petrovem pismu beremo: »Bodite v vsem ravnanju tudi sami sveti, kakor je svet tisti, ki vas je poklical, saj je pisano: Bodite sveti, ker sem jaz svet.« Vsi ljudje smo po krstu poklicani k svetosti. Kako moram ravnati, da bom svet? Svet je tisti, ki si upa pluti v pristanišče Božje volje. Mati Terezija pravi:«Naš napredek v svetosti je odvisen od Boga in od nas samih – od Božje milosti in od naše želje.«

Papež Frančišek nas je lani ob prazniku vseh svetih povabil: »Biti svet ni privilegij redkih, temveč smo k svetosti povabljeni prav vsi. Božje kraljestvo dosežejo tisti, ki svoje gotovosti ne iščejo v stvareh, temveč v Božji ljubezni. Točnega števila razglašenih svetnikov ne poznamo, nekateri govorijo o številu 3000. Največ, okrog 300, jih je razglasil Janez Pavel II. Kakor ima vsak človek svoj prstni odtis, tako je vsak svetnik na edinstven način živel odnos z Bogom. Zanimivo je, da nas različni svetniki različno nagovarjajo, nekateri se nas bolj dotaknejo kot drugi.

Zadnje leto me najbolj nagovarja sv. Edith Stein. Bila je enajsti, najmlajši otrok v družini in zato materi še posebno draga. Pri 2 letih ji je umrl oče, pri 15 letih je zapustila judovsko vero in se razglasila za ateistko. Pri 25 letih je z najvišjo oceno dosegla doktorat iz filozofije. Do spreobrnjenja v krščanstvo je ni pripeljal razum, ampak IZKUŠNJA. Mlad filozof Adolf Reinach je v 35. letu padel na fronti, kmalu zatem ko je skupaj z ženo prejel sv. krst. Vdova Reinach je povabila Edith, da bi uredila filozofske spise rajnega moža. Edith se je srečanja z vdovo bala. Doživela je veliko presenečenje, ko je zagledala obraz vdove,sicer od bolečin upadel, pa vendar od skritega in neizrekljivega veselja preobražen. Iz njega je sijala radost vere v Kristusa križanega in vstalega. Na obrazu žalujoče žene je prepoznala zaupno vero v večno življenje.

Do odločilnega dogodka spreobrnjenja je prišlo pri njenih 30 letih, ko je v knjižnici prijateljev na slepo vzela v roke knjigo Življenjepis sv. Terezije Avilske. Brala jo je vso noč,dokler ni na koncu knjige sama sebi priznala: »To je resnica.« Naslednje jutro je kupila Katekizem in Misal ter ju temeljito preučila. Prvikrat se je udeležila sv. maše. Pri 31 letih je prejela sv. krst in s tem materi zadala največjo bolečino. 11 let je bila dejavna kot predavateljica v vseh glavnih evropskih mestih in toliko časa je trajalo tudi trganje navezanosti na mater. Pri 42 letih je kljub materinemu nasprotovanju vstopila v karmel, kjer je bila zelo neuspešna pri vseh hišnih opravilih. To je bila zanjo največja šola ponižnosti. A kljub temu je z ljubeznijo živela vsakdanjost. Zapisala je: »Mnogo je treba moliti, da človek ostane zvest v vsakem položaju.« Bridko je občutila križ: materino zavrnitev, nepopolnost pri hišnih opravilih in preganjanje Judov. V študiji Znanost križa je zapisala: »Znanost križa moremo pridobiti le, če križ sami občutimo.« S plinom je bila umorjena skupaj z rodno sestro Rozo v taborišču Auschwitz 9. 8. 1942.

In kaj je tisto, kar me pri sv. Edith Stein najbolj nagovarja? Povsem se je prepustila Božji volji. Upala si je govoriti o časih notranje suhote, o navezanosti na mater in trganju vezi od doma. Če se ne bi ločila od matere, verjetno nikoli ne bi postala svetnica. Izbrala si je pot križa. Bila je neutrudna iskalka resnice, a po milosti je našla Boga, ki ji je razkril svojo skrivnost. V Bogu je spoznala lastne globine, ki so ji bile prej skrite. V božičnem pismu je zapisala: »Čim bolj se temni okrog nas, tem bolj moramo odpreti svoje srce za luč od zgoraj.«

Želim vam, da bi si tudi vi našli svetnika (lahko jih je več), ki naj vam bo navdih pri poglobitvi osebne vere.

Vir: Edith Stein, Od končnega k večnemu, Prestopila sem prag Gospodove hiše.

Poklicani k svetosti

P. Damjan Tikvič

1. Vsi smo poklicani k svetosti – Jezus kliče

Ko razmišljam o svetosti, se mi pred oči riše srečanje Jezusa z bogatim mladeničem. Evangelist Marko ga je opisal takole: »Jezus se je ozrl vanj, ga vzljubil in mu dejal: 'Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad v nebesih; nato pridi in hôdi za menoj!' (Mr 10, 21)

Ob tem srečanju me nagovori to, da se je Jezus ozrl k mladeniču in ga vzljubil. Kljub njegovi domišljavosti in muhavosti ga ni odvrnil. Zanj je bil vreden, vreden pozornosti in časa. Po drugi strani pa mu prepušča svobodo, da sam izbere.

Na vsakega izmed nas se je ozrl in ga vzljubil že ob spočetju, ko je bil stkan v materinem telesu (prim. Ps 139). Želi si namreč, da je vsak izmed nas deležen njegovih milosti in iz njegovih rok prejme zveličanje.

Jezus mi podarja odrešenje in me kliče, da prisluhnem najglobljemu glasu svoje notranjosti, hrepenenjem in vzgibom svoje duše.

Srečava se s pogledi in prepoznam njegov pogled ljubezni, ki mi ponuja odrešenje, po drugi strani pa čutim, da zame to pomeni odpoved, večjo ali manjšo žrtev … A kljub temu mu začnem odgovarjati na povabilo – torej sem stopil na pot svetosti, pot odrešenja zame in za bližnjega.

Vsi verujoči smo poklicani, da hodimo po poti svetosti[1], saj je vsak izmed nas prejel sebi lasten poklic. Mora ga samo prepoznati, zbrati pogum in odgovoriti Božjemu povabilu. Vsak človek je odgovoren, kaj bo storil s prejetim darom življenja. Bog namreč želi, da bi se vsi ljudje zveličali.

Naloga vsakega kristjana je, da odgovorno sodeluje pri Kristusovem odrešenjskem poslanstvu, da prinaša Jezusovo veselo oznanilo v vsako okolje in z življenjem po evangeliju prenavlja človeštvo in svet. Za vsakega velja Jezusovo povabilo: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče (Mt 5,48).«

Svetost je polnost krščanskega življenja in popolnost ljubezni ter se udejanja v notranjem zedinjenju s Kristusom in po njem s Sveto trojico.[2]

Bog nas kliče k svetosti (1 Tes 4,7). Posvečevati njegovo ime pomeni hrepeneti po tem, da bi krstno posvečenje preželo vse naše življenje. Pomeni tudi, da s svojim življenjem in svojo molitvijo prosimo za to, da bi vsak človek spoznal in poveličeval Božje ime.[3]

Kristjan, ki ne želi stopiti na to pot, postane sterilen, ne daje sadu in ne življenja, ki ga je prejel po Jezusu Kristusu.[4] Kot bogati mladenič ga ljubosumno hrani zase ter v svoji notranjosti postaja neizpolnjen, razočaran in naveličan.

2. Cerkev je skupnost poklicanih

Vsi verniki smo v moči prerojenja v zakramentu svetega krsta deležni skupnega dostojanstva: vsi smo poklicani k svetosti; vsi sodelujemo pri izgradnji edinega Kristusovega telesa, vsak v skladu z lastno poklicanostjo in darom, ki ga je prejel od Duha (prim. Rim 12, 3-8). Enako dostojanstvo med vsemi člani Cerkve je delo Duha, temelji na krstu in birmi in se krepi z evharistijo. Delo Duha pa je tudi

1 Prim.: Kompendij 428.
2 Kompendij 428.
3 Kompendij 589.
4 VATIKAN (torek, 6. maj 2014, RV). *Sem rodoviten, ker pričujem, ali ostajam sterilen?*

raznolikost, ki je dar in priložnost za medsebojno bogatitev. Kristus je vzpostavil Cerkev kot organsko občestvo v različnosti poklicev, karizem in služb (poklicanosti v laiško življenje, k duhovnemu služenju in v posvečeno življenje). Te se medsebojno dopolnjujejo in druga drugo podpirajo, da bi rastlo Kristusovo telo in opravljalo svoje poslanstvo.[5]

Kristus vsakega člana Cerkve, ki mu želi slediti in rasti v svetosti, pripravlja za poslanstvo. Bodisi da je to zakonsko življenje, redovništvo, duhovništvo ali čisto posebno poslanstvo. Pomembno je, da oseba sodeluje z Božjo milostjo v molitvi, zvestobi Božjim zapovedim, obhajanju zakramentov.

Papež Frančišek pravi: *»Ko nam Gospod želi dati neko poslanstvo oz. zaupati neko delo, nas na to pripravlja. Pripravlja nas, da bi ga lahko dobro opravljali. Gospod pripravlja dušo, pripravlja srce; pripravlja ga v preizkušnji, pripravlja ga v pokorščini, pripravlja ga v vztrajnosti.«*[6]

Zavedati se moramo, da svetniki niso heroji, ampak grešniki kot vsak izmed nas. Za Jezusom hodijo po poti ponižnosti, preprostosti in križa ter se mu pustijo posvečevati, kajti nihče se ne more posveti sam iz sebe. Vsak poklic v Cerkvi namreč vznikne na Božjo pobudo in je dar Božje Ljubezni! Bog naredi prvi korak, in sicer ne zaradi kakšne posebne dobrote v nas, ampak zaradi prisotnosti njegove ljubezni, »ki je izlita v naša srca po Svetem Duhu« (Rim 5,5). Vir Božjega klica je vedno pobuda neskončne Božje ljubezni, ki se v polnosti razodene v Jezusu Kristusu.[7]

Papež Frančišek pravi, da Gospod v cerkvi grešnikov izbere nekatere osebe, da bi bila svetost bolje vidna; da bi razumeli, da je On tisti, ki posvečuje; da nihče ne posveti samega sebe; da ne obstaja tečaj o tem, kako postati svetnik; da biti svet ne pomeni obnašati se kot fakir ali kakorkoli v tem stilu … Ne! Svetost je Jezusov dar Cerkvi. Zato On izbere osebe, v katerih se jasno vidi njegovo delo posvečevanja.[8]

3. Posvečeno življenje v srcu Cerkve

Na neki način Gospod posebej izbere nekatere osebe in jih pokliče, da se mu posvetijo v redovnem življenju ter stopijo na pot evangeljskih svetov (v ubóštvu, čistosti in pokorščini).

Če zakonci s svojim načinom življenja pričujejo o Božji podarjajoči se in ustvarjalni ljubezni, potem posvečeni s svojo držo govorijo o tem, da jih Bog izpolnjuje že na tem svetu, da je On tisti, za katerega je vredno zastaviti vse. S svojo odpovedjo bogastvu, telesni ljubezni in osebni neodvisnosti – prek zaobljub ubóštva, čistosti in pokorščine – se odpovedo sebičnemu jazu in postanejo povsem svobodni za ljudi in za Boga, ki je resnična ljubezen, pravo bogastvo in najzanesljivejša pot uresničenja.

Sporočajo, da bomo popolno uresničenje doživeli v večnem življenju, da je šele tam naš pravi dom. Ob njih nam je dano doživeti lepoto skupnega življenja, saj med seboj skušajo ustvarjati bratske in sestrske odnose, ne na temelju krvne vezi, temveč poklicanosti in ljubezni do Jezusa.[9]

Poziv k življenju po evangeljskih svetih se poraja v notranjem srečanju s Kristusovo ljubeznijo, ki je odrešenjska ljubezen. Kristus kliče prav s to svojo ljubeznijo.[10]

Zaobljuba evangeljskih svetov kaže vsakemu izmed vas, kako lahko »z duhom dela mesa mrtvite« (prim. Rim 8,2); vse tisto namreč, kar nasprotuje življenju in pravi ljubezni do Boga in ljudi ter služi grehu in smrti. Svetu je potrebno pristno »nasprotje« redovnega posvečenja kot nenehnega kvasa zveličavne prenove. »Ne ravnajte se po tem svetu, ampak preobražajte se z obnovo svojega mišljenja, da boste preskušali, kaj je Božja volja, kaj je dobro in (njemu) všeč in popolno« (Rim 12, 2).

Posvečeno življenje je deležno poslanstva Cerkve s polno predanostjo Kristusu in bratom ter pričuje za upanje nebeškega kraljestva.[11]

Prav to pričevanje evangeljskih svetov je potrebno današnjemu svetu in človeštvu. Potrebno jima je pričevanje odrešenja,[12] da se lahko zoperstavita napuhu, egoizmu, hlastanju po dobičku, spolni razvratnosti in vsem oblikam sebičnosti.

Se nadaljuje …

5 Prim.: Posvečeno življenje, 31.
6 VATIKAN (petek, 13. junij 2014, RV). *Preden nam Gospod zaupa poslanstvo, nas nanj dobro pripravi.*
7 Prim.: POSLANICA PAPEŽA BENEDIKTA XVI. ZA 49. SVETOVNI DAN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE.
8 VATIKAN (petek, 9. maj 2014, RV). Pravilo svetosti je, da Kristus v nas raste, mi pa se manjšamo.
9 Prim.: Marjan Pogačnik, Izzivajo in svetijo, Tednik Družina, 6. 2. 2005.
10 Apostolska spodbuda o redovništvu 3.
11 Kompendij 193.
12 Apostolska spodbuda o redovništvu 14.

Pravilo svetosti je, da Kristus v nas raste, mi pa se manjšamo

P. Milan Kos

Kaj pomeni, da je »*Cerkev sveta*«, je papež Frančišek razložil z besedami: »*Kako je lahko sveta, če smo mi vsi v njej? In vsi, ki smo tu, smo grešniki. Toda Cerkev je sveta! Mi smo grešniki, a ona je sveta. Je nevesta Jezusa Kristusa in On jo ljubi, On jo posvečuje, vsak dan jo posvečuje s svojim evharističnim darovanjem, ker jo zelo ljubi. Mi smo tako grešniki v sveti Cerkvi. In tudi mi se posvečujemo s to pripadnostjo Cerkvi: smo otroci Cerkve in mati Cerkev nas posvečuje s svojo ljubeznijo, z zakramenti svojega Ženina.*«

Sveti Pavel v svojih pismih »*govori svetnikom, nam: grešnikom, pa vendar otrokom svete Cerkve, posvečene po Jezusovem telesu in krvi*: '*V tej sveti Cerkvi Gospod nekatere osebe izbere, da bi bila svetost bolje vidna; da bi videli, da je On tisti, ki posvečuje; da nihče ne posveti samega sebe; da ne obstaja tečaj o tem, kako postati svetnik; da biti svet ne pomeni obnašati se kot fakir ali karkoli v tem stilu … Ne! Svetost je Jezusov dar njegovi Cerkvi in da bi bilo to vidno, On izbere osebe, v katerih se jasno vidi njegovo delo posvečevanja.*'«

Papež Frančišek nas je spomnil, da najdemo veliko zgledov svetosti v evangeliju. Spomnil je na Magdaleno, iz katere je Jezus izgnal sedem demonov; na Mateja, ki je bil izdajalec svojega ljudstva, od katerega je jemal denar in ga dajal Rimljanom; na Zaheja in mnoge druge, ki vsem kažejo, katero je »*prvo pravilo svetosti*«. To je, da »*Kristus raste v nas in da se mi manjšamo*«.

Zato Kristus izbere Savla, ki je preganjalec Cerkve. A Gospod ga čaka. Čaka ga in »*pokaže svojo moč*«. Savel postane slep in uboga. Prej je bil mogočen, sedaj »*postane kot otrok in uboga*«. Njegovo srce se spremeni. Njegovo življenje je drugačno. Vendar pa Pavel ne postane heroj, je poudaril papež Frančišek. Evangelij je oznanjal po celem svetu, a njegovo življenje se je končalo s skupinico prijateljev v Rimu. Nekega jutra so prišli vojaki, ga odpeljali proč in ga obglavili. Zelo »*preprosto*«. Bil je mogočen, šel je po celem svetu, končal pa je tako. Zmanjšal se je.

Razlika med heroji in svetniki je v »*pričevanju, posnemanju Jezusa Kristusa*«. Svetniki hodijo po Jezusovi poti, ki je pot križa. Tako mnogi končajo življenje zelo ponižno, preprosto. A so vseeno veliki svetniki. Papež Frančišek je spomnil na zadnje dni sv. Janeza Pavla II., kar smo lahko vsi videli. Ni mogel govoriti. »*Veliki Božji atlet, veliki Božji bojevnik*« je končal tako. Bolezen ga je uničila, ponižan je bil kot Jezus. »*To je pot svetosti velikih. Je pa tudi pot naše svetosti.*« Ne bomo sveti, če ne dopustimo, da se srce spreobrne za to Jezusovo pot. To pomeni vse dni nositi križ, navaden in preprost križ, ter pustiti, da Jezus raste. Če ne gremo po tej poti, ne bomo sveti. Če pa gremo po njej, tako je papež sklenil, bomo »*vsi pričevali za Jezusa Kristusa, ki nas zelo ljubi. In čeprav smo grešniki, bomo pričevali, da je Cerkev sveta. Je Jezusova nevesta*.«

Sv. Frančišek XXIII. poglavje Nepotrjenega vodila takole zaključuje: *Ne hrepenimo torej po ničemer drugem, naj nočemo ničesar drugega, naj nas nič drugega ne privlači in veseli kakor edino le naš Stvarnik, Odrešenik in Zveličar,*

edini pravi Bog, ki je popolno dobro, vse dobro, celo dobro, resnično in najvišje dobro, ki je »edini dober« (Lk 18,19), blag in krotak, sladak in prijeten; ki je edini svet, pravičen, resničen, svet in pokončen, ki je edini dobrotljiv, nedolžen in čist; od katerega in po katerem in v katerem je vse odpuščanje, vsa milost, vsa slava vseh spokornih in pravičnih, vseh blaženih, ki se v nebesih skupaj radujejo. Nič naj nas torej ne ovira, nič ne ločuje, nič naj se ne postavlja vmes! Kjerkoli smo vsi, na vsakem kraju, ob vsaki uri in ob vsakem času, vsak dan in nenehno, resnično in ponižno verujemo in v srcu ohranjamo in ljubimo, častimo, molimo in služimo, hvalimo in poveličujemo, slavimo in povzdigujemo, proslavljamo in se zahvaljujemo najvišjemu in najvzvišenejšemu večnemu Bogu, Trojici in Enosti, Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, Stvarniku vsega, Odrešeniku vseh, ki verujejo in upajo vanj in ga ljubijo. On je brez začetka in brez konca, nespremenljiv, neviden, nepovedljiv, neizrekljiv, nedoumljiv, neizsleden, blagoslovljen, hvalevreden, slaven, nad vse poveličevan, veličasten in vzvišen, blag, ljubezniv, razveseljiv in ves nadvse zaželen na veke. Amen.

Ob teh mislih bi želel, da si tudi vsak izmed nas postavi naslednje vprašanje: Sem na poti svetosti? Potrebno se je večkrat vprašati, s čim se kot kristjan lahko pohvalim. V čem je moja kakovost, kateri so moji darovi in katere so odlike, ki jih kot Jezusov učenec prejemam iz vere ali – če rečem zelo preprosto – iz odnosa z Jezusom. Včasih se zelo rad pohvalim in mislim, da v tem nisem sam. Skoraj vsi smo na podobni 'valovni dolžini'.

Pohvalim se ostalim, če imam nov avto, če sem preuredil del stanovanja ... Prav tako ne varčujem z razlago, ko mi uspe skuhati okusen obrok. Kako pa pripovedujem drugim o svoji veri in svojem življenju iz nje? Na primer: »Danes pa sem pri sveti maši dobil lekcijo za srčnost in se jo bom trudil spraviti v življenje.« Ali pa: »Iz odnosa do Jezusa sem najbolj hvaležen za ljubezen, ki mehča moja dejanja, jim daje pravi smisel in živost.« Mislim, da bi se prav dobro slišalo in ne bi bilo nič narobe. Morda nam nekaterih dogodkov sploh ne bi bilo treba ubesediti in bi bila dovolj zgovorna naša dejanja, ki bi sama pričevala.

V ozaveščanju naše svetosti lahko imamo pred očmi medsebojno spodbudo vere, ki nam daje dovolj darov, da v naše okolje prinašamo okus svetega. Postavljeni smo pred marsikatero priložnost, da se učimo svetiti z dejanji, ki jih črpamo iz vodnjaka, imenovanega vera. S svojo držo in dejanji prinašam upanje, govorim resnico, v okolje neljubljenosti prinašam ljubezen, srčnost, zmernost ... Kaj so počeli svetniki? Prav to.

ŽELIM SE ZDRUŽITI
S ČLOVEŠKIMI DUŠAMI.
KADAR PRI OBHAJILU
PRIDEM V SRCA LJUDI,
IMAM ROKE POLNE
VSAKRŠNIH MILOSTI.
Sv. Favstina Kowalska

Mojemu srcu
daj svoj utrip,
svoj čas,
svojo misel,
svojo voljo,
svojo danost,
svoj žarek,
svoj molk,
svoj klas,

da okusim
skrivnost Tvoje Besede,
sedanjost Tvoje Svetosti,
bolečino,
ki me vznemirja,
da začutim
Tebe v sebi.

Stanka Mihelič

Jošíja – v celem zvest Mojzesovi postavi

P. Milan Holc

»Spomin na Jošíja je kakor mešanica kadila,
ki ga s trudom pripravi dišavar.
Njegov spomin je v vseh ustih sladak kakor med,
kakor glasba na vinski gostiji.
Ravno pot je ubiral, ko je skušal spreobrniti ljudstvo
in je iztrebil nepostavne gnusne reči.
Svoje srce je usmeril h Gospodu.
v dneh nepostavnežev je utrjeval pobožnost.«
(Sir 49,1–3)

Kralja Jošíja smemo zagotovo prišteti med najpomembnejše judovske kralje. Poleg Davida in Ezekija je tudi Jošíja med tistimi kralji, ki se je v svojem zemeljskem življenju trdno oklenil Gospodove postave in ji »bil v celem zvest« (prim. 2 Kr 23,25).

Kaj naj bi pomenilo njegovo ime, ne moremo natančno razložiti. Je zloženka dveh semitskih izrazov *joši* in *jah*; in poslednji je zagotovo skrajšano hebrejsko ime za Gospoda. V nekaterih semitskih jezikih, sicer ne v hebrejščini, bi lahko prvi izraz pomenil »ozdraviti« in bi tako njegovo ime izražalo željo ali voščilo: »Gospod naj ozdravi,« pa tudi »Gospod naj ohrani (pri življenju).« To pa bi se lahko nanašalo na otroka, pa tudi na njegovo mater v trenutkih nevarnosti ali pretrpljene škode.

Jošíja in njegov čas

Leto 640 pr. Kr. je zaznamoval veliki preobrat v zgodovini južnega ali judovskega kraljestva. Časovno gledano, je po dolgem kraljevanju Manáseja (687–642 pr. Kr.) kraljevski prestol zasedel njegov sin Amón, ki je vladal samo dve leti (642–640 pr. Kr.). Njegovi služabniki, ki niso bili naklonjeni proasirski politiki njegovega očeta in se nagibali k Egipčanom, so ga namreč ubili v njegovi palači. Poleg tega je Jošíjev oče, kralj Amón, od svojega očeta, kralja Manáseja, podedoval »versko in moralno« popolnoma izničeno kraljestvo. Manáse je namreč »delal, kar je bilo hudo v Gospodovih očeh, in posnemal gnusobe narodov. Pozidal je višine /…/, postavil oltarje Báalu, napravil ašero /…/, molil nebesno vojsko in ji služil« (prim. 2 Kr 21,2–3). Nič boljši od svojega očeta ni bil Amón, ko je kot dvaindvajsetletni mladenič zakraljeval v Jeruzalemu. »Hodil je po vsej poti, ki je po njej hodil njegov oče (Manáse), služil je malikom, katerim je služil njegov oče, in jih molil. Zapustil je Gospoda, Boga svojih očetov, in ni hodil po Gospodovi poti« (prim. 2 Kr 21,21–22). Sveto pismo izrecno poudari, da je tudi v tem »grehu« eden od razlogov za zaroto njegovih služabnikov, da so ga umorili (prim. 2 Kr 21,23).

Na njegovo mesto so jeruzalemski odličniki postavili mladoletnega Amónovega sina Jošíja, ki je imel v tistem času komaj osem let (prim. 2 Kr 22,1). Jeruzalem in njegovi prebivalci so se istočasno morali spopadati z Asirci, ki so na vsak način hoteli zadušiti apetite Egipta, da bi ta zavladal nad Palestino. In ko se je asirska vojska že približevala judovski prestolnici, so regenti mladoletnega kralja morali pokazati zanesljive in konkretne znake zvestobe asirskemu kralju. Nemudoma so tako tudi »obračunali« z morilci kralja Jošíjevega očeta Amóna.

Kdo in kakšni so bili svetovalci mladoletnega kralja, lahko slutimo iz nekoliko negativnega poročila preroka Sofonija: »/…/ polnijo hišo svojega gospodarja z nasiljem in prevaro« (prim. Sof 1,9); »jeruzalemski prvaki so rjoveči levi, sodniki so večerni volkovi, ki ničesar ne puste do jutra, preroki so domišljavci in možje prevar, duhovniki pa oskrunjajo sveto in kršijo postavo« (prim. Sof 3,3–4).

Zvest Gospodu

Asirija je še dobrih deset potem obvladovala »čas in prostor«. Egipt je kljub svoji enotnosti ostal le nemi opazovalec. Ura asirskega zatona je nastopila šele leta 630 pr. Kr. Jošíja je bil takrat star že osemnajst let in zanj se je začenjal čas samostojnega nastopanja.

Kralj Jošija je bil vse svoje življenje zvest Gospodu. Versko in tudi politično se je popolnoma distanciral od svojih predhodnikov. Devteronomistična zgodovina prav Jošiju pripisuje izvedbo popolne verske reforme, ki je obsegala v prvi vrsti »enotnost«, predvsem pa »čistost« bogoslužja. Temu pomembnemu koraku mladega kralja je zagotovo botrovalo tudi »odkritje knjige postave« v jeruzalemskem templju. V osemnajstem letu svojega vladanja je namreč Jošija poslal svojega pisarja k velikemu duhovniku v tempelj, naj prešteje denar, ki so ga od ljudstva nabrali čuvaji in je bil namenjen popravilu Gospodove hiše. Veliki duhovnik je takrat pisarju sporočil, da so v templju našli knjigo postave. Knjigo je nato veliki duhovnik izročil v pisarjeve roke, ta pa je zadevo sporočil kralju. Iz knjige je tudi bral pred kraljem.

Ko je kralj Jošija slišal, kar je bilo zapisano v knjigi, je pretrgal svoja oblačila, saj ljudstvo že dolgo ni več živelo po Gospodovih zapovedih. Takoj se je lotil dela. Dal je počistiti tempelj, iz njega je odpravil vso opremo, narejeno za tuja božanstva in jo sežgal. Podrl je oltarje, ki so jih zgradili njegovi predniki, jih zdrobil in njihov prah stresel v potok Cedron (prim. 2 Kr 22–23).

Jošijeva verska reforma se je dotaknila političnega življenja v deželi in čutili so jo tudi prebivalci nekdanjega severnega kraljestva. 2 Kr 23,15 poroča, da je Jošija podrl oltar, ki ga je dal postaviti Nebátov sin Jerobeám v Betelu, in s tem povzročil versko in politično odcepitev od južnega kraljestva. Isto pa je storil tudi po vseh samarijskih mestih (prim. 2 Kr 23,19).

O kateri knjigi govorimo? Krščansko izročilo meni (o tem sta bila prepričana že sv. Hieronim in sv. Janez Zlatousti), da je bil to Devteronomij ali Peta Mojzesova knjiga v svoji prvotni obliki, ki naj bi že vsebovala sedanja poglavja 12–26. V teh poglavjih je namreč poudarjeno prav tisto, kar je Jošija radikalno izvajal. Samo Gospoda je treba častiti in mu služiti. Zato je bilo potrebno odstraniti vse, kar je bilo namenjeno čaščenju Báala, Ašere in nebesne vojske, kakor tudi vse priprave za astralna božanstva (sonce, mesec, zvezde …). Dal je uničiti sobane svetiščnih duhovnic (hierodul – posvečenih vlačug), ki so med drugim pletle pregrinjala za Ašero. Jošijevi reformni posegi, ki se prav tako dotikajo omenjenih poglavij knjige postave, so še ukinitev darovanja – sežiganja otrok bogu Molohu v hinónski dolini, »višine« na čast Astarti, gnusobi Sidóncev, Kemošu, gnusobi Moábcev in Milkomu, gnusobi Amóncev iz Salomonovih časov (prim. 2 Kr 23,13 sl.; 5 Mz 12,2 sl.; 16,21 sl.). »Vrh tega je Jošija iztrebil zarotovalce mrtvih in vedeževalce, hišne bogove in malike, vse gnusobe, ki jih je bilo mogoče videti v Judovi deželi in v Jeruzalemu« ter je tako izpolnil besede postave, zapisane v knjigi (prim. 2 Kr 23,24).

Jošija iz Jeruzalema ni dal odpraviti samo kánaanskih božanstev, temveč tudi bogove Asircev, ki so dobesedno preplavili deželo, zlasti po razpadu severnega kraljestva in padcu Samarije leta 722 pr. Kr. V Jeruzalemu in Judeji so leta in leta, še posebej pa v času njegovih predhodnikov Manáseja in Amóna, prinašali vsakoletne daritve bogu sonca Samašu in boginji lune Sin, kar omenjajo številni dokumenti iz tistega časa. In ko je Jošija razdiral asirske oltarje po višinah, je s tem hotel dokazati

tudi svojo politično neodvisnost od Asirije. Res je, da si je Jošija v neki meri to lahko privoščil, saj je bil v njegovem času asirski gigant že strateško in politično hudo bolan. Le nekaj let pozneje, leta 612 pr. Kr. je namreč padla asirska prestolnica Ninive. To dejstvo je bilo vsekakor za judovskega kralja ugodno, kajti po padcu Asirije se je z vso gorečnostjo lahko še bolj posvetil reformam v nekdanjem izraelskem ali severnem kraljestvu. Jošija ni samo porušil vseh njihovih svetišč, ampak je dal pobiti tudi njihove duhovnike. V nekoliko manjšem obsegu je na noge postavil nekdanje slavno Davidovo in Salomonovo kraljestvo s centralizacijo bogoslužja v Jeruzalemu.

»Pravični bo živel, če tudi prezgodaj umrje«
(prim. Mdr 4,7)

Vse prizadevanje kralja in njegovih sodelavcev, predvsem prerokov, pa ni trajalo dolgo. Vzrok je bila Jošijeva prezgodnja smrt. Egiptovski kralj, faraon Neho, je opazil pešanje moči Asirije. Odpravil se je proti reki Evfrat na pomoč zadnjemu asirskemu kralju. Kralj Jošija – verjetno po nasvetu Egiptu nenaklonjenih svetovalcev – mu je šel naproti v Megído, da bi preprečil združitev obeh armad. »Ko ga je faraon zagledal, ga je dal usmrtiti« (prim. 2 Kr 23,29). Po njegovi smrti in pod novim kraljem, Jošijevim sinom, je dežela ponovno krenila na staro pot in čaščenje malikov se je vrnilo v jeruzalemski tempelj.

Kakršnakoli sodba o njegovem kraljevanju bo v vsakem primeru izzvenela laskavo, vendar pa je treba kralja Jošija postaviti v sam vrh zgodovine Božjega ljudstva. »Pred njim ni bilo kralja, ki bi mu bil enak /…/, v celem zvest Mojzesovi postavi; tudi za njim ni vstal nobeden, ki bi mu bil enak« (prim. 2 Kr 23,25). Prerok Jeremija o njem zapiše, da »je delal prav in pravično in se zavzemal za pravico stiskanih in ubogih« (prim Jer 22, 15–16). Zanj veljajo besede iz Knjige modrosti: »Bogu je bil po volji in ga je vzljubil, in ker je bil med grešniki, ga je vzel. Vzel ga je, da hudobija ne bi popačila njegove pameti /…/« (Mdr 4,10–11).

»Bodite sveti, ker sem jaz svet!« (3Mz 11,44)

Sestre klarise

SVETOST!

Ob tem izrazu imamo navadno vse mogoče predstave o svetnikih, ki jih poznamo. Prihajajo nam na misel razni dogodki iz njihovega življenja, ki so vredni občudovanja – čutimo pa, da jih ne moremo posnemati. Pogosto smo morda zmedeni, kaj naj bi sploh bilo bistveno za svetost. Ustavljamo se ob zunanjih dejanjih svetnikov in kar ne moremo razbrati, v čem je »njihov uspeh«. Nagovarjajo in privlačijo nas njihova izvirnost, njihove kreposti … in radi bi jim bili podobni (v izjemnostih – morda si želimo, da bi nas drugi občudovali?). Izzivajo nas in vznemirjajo, ampak kaj hitro lahko ugotovimo, da »svetost ni zame«.

Toda – svetost ni pravica samo nekaterih izvoljenih; pa tudi ni v nekih izrednih dejanjih. Svetost ni poseben dar za izvoljene, ampak je zapoved za vse. Jezus Kristus nam je naročil: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče« (Mt 5,48). Kako visok cilj nam je začrtal sam Božji Sin! Mnogi ga tudi želijo doseči; upamo, da smo mi vsi med njimi. Toda: kako naj ga dosežemo? Sami prav gotovo ne bi mogli najti poti do tega cilja. Jezus nam je dal odgovor. Vabi nas, da se na krilih vere, podprti z upanjem in vžgani z ljubeznijo dvignemo k Njemu, da bomo v polnosti deležni življenja, ki nam ga hoče dati. Bog sam nam prihaja naproti s svojimi milostmi, da moremo že zdaj začenjati živeti v vzvišenem prijateljstvu z Njim. On je storil vse – mi pa moramo hoteti sprejeti Njegov dar, Njegovo ponudbo: »Če me kdo ljubi, bo mojo besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k Njemu in prebivala pri Njem« (Jn 14,23). Svetost je v naši povezanosti z Bogom, v prisrčnem prijateljstvu z Njim; še več, je v naši bogupodobnosti – v popolni ljubeči podarjenosti večni Ljubezni do te mere, da »ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni« (Gal 2,20).

Da bi lažje posnemali Njegov čudovit zgled, nam je Jezus dobrotljivo podaril svojo presveto Mater – ki je najlepši vzor svetosti – za našo mater. Ona nas želi pripeljati k svojemu Sinu, želi nas upodobiti po njegovem Srcu, ki je krotko in ponižno; želi nas učiti popolne vdanosti Očetu – kakršno je imel Jezus, čigar »jed je bila spolnjevanje Očetove volje«, kakršno je imela Ona, »Gospodova dekla«; uči nas izključne ljubezni do Njega, ki temelji na trdni veri in globokem zaupanju vanj. Takšna ljubezen pa ni samo čustvo, niso prazne besede, ampak je popolna daritev do izničenja. Sad ljubezni sta duhovna svoboda in veselje, ki ni od tega sveta. Prosímo Gospoda, naj nam dá hrepenenje po ljubezni, po Ljubezni; prosímo Ga, naj nas nauči, da Ga bomo ljubili po Marijinem zgledu in kakor so Ga ljubili sveti Frančišek, sveta Klara in drugi svetniki. Da takšno življenje lahko dosežemo, se moramo res odpovedati sebičnosti, ozki zagledanosti vase in vsemu, kar nasprotuje Božji volji. Toda vse, čemur se odpovemo, se ne da primerjati s tistim, kar nam Gospod podari: življenje v takšni duhovni naravnanosti je pot svetosti in je blaženost že na zemlji.

»Svetost je tista prava sila, ki je sposobna spremeniti svet« (Janez Pavel II.).

Za takšno moč svetosti nam pričajo Klara in njene sestre. One so iz goreče ljubezni, ki je razžarjala njihova srca, v navdušenosti in veselju mogle vztrajati v samoti in molku, v veliki spokornosti – in to na majhnem prostoru, petdeset sester … Kot eno srce in ena duša so pričale za Božje življenje. Živele so v takšni edinosti med seboj, da je bilo v skupnosti mogoče čutiti živo navzočnost Jezusa, kakor nam je On sam obljubil: »Kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.«

Zato pa je bilo njihovo življenje – čeprav so sestre trajno živele zaprte v samostanu – tako močno pričevanjsko, da je mnoge navdušilo za popolno hojo za Kristusom.

Tam, v samoti, v tihi, ubogi, spokorni osami, so uboge sestre »ohranile in premišljevale v svojem srcu« (Lk 2,19) skrivnosti Kristusovega življenja, ljubezni in trpljenja; po materinsko so nosile v svojem srcu vso Cerkev; ob evharističnem Jezusu so se v ljubezni použivale zanj, ki ostaja med nami, zaprt v naših tabernakljih kot Jetnik ljubezni.

Klara in njene sestre so »zavrgle blišč, časti in svetno dostojanstvo ... Izbrale so ženina Gospoda Jezusa« ter se vedno veselile v Svetem Duhu. Tega veselja jim ni skalilo niti »pomanjkanje, uboštvo in stiske«, ampak ga je prekalilo, povečalo in ga naredilo privlačnega.

Naj takšno veselje navduši tudi nas za korenito hojo za Kristusom. Pot za Njim, v povezanosti z Njim, je v spolnjevanju Njegove volje; le-to pa nam kažejo Božje in cerkvene zapovedi, naše stanovske dolžnosti in prav oblikovana vest. Če bomo redno molili, prebirali Sveto pismo in se trudili za pošteno krščansko življenje, če bomo ohranjali prisrčno domačnost z nebeško Materjo, kraljico Slovencev – potem nas bo Ona varno vodila na pot svetosti za Kristusom – kakor je vodila svetega Frančiška, sveto Klaro in toliko naših svetih bratov in sester, ki nas vabijo v duhovne višine ...

Ne ustrašimo se »naporov duha in telesa«! Toliki se z vsemi močmi trudijo za kratkotrajne užitke (ki puščajo v življenju pogosto veliko praznino), za dober položaj, čim večje imetje … za minljivi »venec slave in časti«. Nas pa čaka veliko veselje v notranjem miru že na tem svetu in večna blaženost v nebeškem kraljestvu, kjer bomo vso večnost prepevali:

»Svet, svet, svet, Gospod Bog, Vladar vsega!«
Tebi »hvala in slava, modrost in zahvala, čast in oblast in moč na veke vekov. Amen.« (Raz 4,8b; 7,12)

DUH ASSISIJA

Dan duhovnosti

v soboto, 25. oktobra 2014, v Celju pri bratih kapucinih

»… da bi Ljubezen bila ljubljena.«

Program:

9.30 zbiranje pred cerkvijo sv. Cecilije
10.00 adoracija Najsvetejšega v cerkvi
11.00 predavanje–p. Stane Zore, OFM
12.00 predstavitev sv. Ludvika
12.30 kosilo v samostanski obednici oz. na hodniku
13.30–15.00: tri možnosti:
- peš na Miklavški hrib in predstavitev cerkve
- ogled celjske stolnice
- osebna molitev v zimski kapeli

15.00 sv. maša v župnijski cerkvi

Vabi Frančiškovska konferenca

Spomini na Frančiško Novak – Štefkovo Francko

Zapisala: Marjetka Birk

Zazvoni telefon. P. Danilo: »Tema prihodnje številke revije Med nami bo svetost. Poznaš kakšno osebo, javnosti neznano, ki živi skrito, sveto življenje, da bi z njo naredili intervju?« Pred oči mi stopi FRANČIŠKA NOVAK. Ona je bila zame svetnica. Preprosta, skromna do sebe, radodarna, vesela in vedno v molitvi. A je že pokojna. Z njo ne moremo opraviti intervjuja. Sicer pa, ali bi svetniška, ponižna oseba sploh hotela govoriti o sebi? Zamislim se. Kaj pa je svetost? Kdo jo živi?

Poznam zgodbe ljudi, v katerih prepoznavam Božje delovanje, Božjo ljubezen. Kaj niso svete te naše mame in žene, ki so jim pobili sinove in može, one pa so krvnikom odpustile, še več, molile so zanje. Kaj niso sveti vsi, ki doživljajo takšno in drugačno trpljenje, ga voljno prenašajo, darujejo in so Bogu vdani in zvesti? Pa tisti, ki se iz ljubezni tako in drugače darujejo? Vsako življenje nosi v sebi sveto zgodbo, je rekel br. Matej na pogrebu moje tete. In zelo se strinjam z njim.

Frančiško sem le bežno poznala. Pred menoj se slika podoba ne velike, a čvrste kmečke ženice z ruto na glavi in v dobro uhojenih čevljih. Spomnim se, kako smo skupaj grabili seno. V ušesih mi odmeva zven njenega glasu v procesijah sv. Rešnjega telesa, na pogrebih in v cerkvi, ko je naprej molila rožni venec. Spomnim se, kako me je pretreslo, ko sem prvič prestopila njen hišni prag in videla, kako skromno živi. Pretreslo, ker sem vedela, koliko je darovala, ko smo zbirali denar za družino otroka, ki je moral na operacijo v tujino. Pretresena, ker sem vedela, da je blagajna našega krajevnega bratstva Frančiškovega svetnega reda vedno polna zaradi njenih darov. Tudi sama sem bila deležna čebule z njenega vrta in cvetoče fuksije.

Frančiška Novak, Štefkova Francka se je rodila 20. novembra leta 1914 v Češnjicah pri Ljubljani. Kmalu bo torej stoletnica njenega rojstva, kako pomenljivo! Odraščala je v družini skupaj s sestrama in bratoma. Bila je sestra v Frančiškovem svetnem redu, s sogovorniki pa smo ugibali, da morda tudi salezijanska sotrudnica. V noviciat je vstopila 1. aprila 1934 pri svojih 20 letih in naredila zaobljubo v Frančiškovem svetnem redu leto kasneje, 7. aprila 1935. Tisti, ki smo jo vsaj malo poznali, vemo, da je resnično živela v uboštvu po Frančiškovem zgledu. Odpravila sem se v Češnjice in spoznavala njeno življenje v pogovoru s sosedi in nečakinjo. Takole se je spominjajo:

Nečakinja Fani: »Teta Francka je bila trdega značaja, sila skromna do sebe in globoko verna. Drugim je rada pomagala v njihovi stiski, hkrati pa je bila do svoje družine trda. Ne vem, kaj je vplivalo na to, njen značaj ali vzgoja in okoliščine, v katerih je odraščala. Oče je bil dvakrat poročen. Prva žena mu je umrla pri porodu četrtega otroka, umrl je tudi otrok. Pri 12 letih je umrla še ena od sester. Oče se je drugič poročil. V tem zakonu se je rodila teta Francka in še dve sestri ter brat. Mati in oče sta med otroki delala razlike, kar je vplivalo na odnose med njimi. Niso se prav dobro razumeli. Kot mlado dekle je živela in delala v ubožnici pri sestrah. Opravljala je različna dela, tudi sprejemala bolnike. Po vojni je njen že poročeni brat, kot mnogi fantje in možje iz vasi, bežal čez mejo. Doma je pustil ženo in hčer. Življenje je bilo težko in mlada žena je doma obupovala. V stiski se je zatekala po pomoč k svoji sestri, ki je tudi sama z družino živela v skromnih razmerah. Takrat se je Francka po naročilu župnika vrnila domov.

Francka je bila samska in ni imela svojih otrok, zato je imela tudi drugačne poglede na vzgojo. Njen trdi značaj se je včasih izražal tudi v odnosu do otrok. Po drugi strani pa je prisluhnila njihovi stiski in jim pomagala. V svoji hiši je imela stranke. Nekoč zakonski par z otrokom, ki pa zanj ni znal poskrbeti. Zgodilo se je, da sta štirimesečno dete pustila doma, sama pa odšla v kino.

Domača hiša

Otrok je jokal in jokal. Francki se je smilil, nahranila ga je kar z zeljno juho in ga oblekla v svoja oblačila. Šla je tudi do socialne službe in jim pojasnila primer. Dobila je sredstva in z njimi kupovala hrano za družino. »Otrok ne sme biti lačen,« je rekla. Veliko je darovala za Cerkev – tako denar kot svoje pridelke. »Saj nimajo kje pridelat,« je pojasnjevala. V vreče je naložila pridelke, jih odnesla v dolino in z avtobusom v mesto. Za svojo darežljivost do Cerkve je prejela priznanje nadškofa Šuštarja. Sosedom je pomagala pri delu in kdor je potreboval denar, si ga je vedno lahko izposodil pri njej. Ko sem se možila, sem si ga sposodila tudi jaz. Čez mesec sem ji ga vrnila. Ona je denar vzela v roke, ga preštela in del dala nazaj: »Na, tole je za poročno obleko, sigurno ni bila cenejša.« Govorila ni veliko. Ko je bila pri nas na kosilu, se ni dolgo mudila. »Če je veliko besed, je hitro zraven greh,« je bil njen moto. Veliko je molila. Se je zgodilo, da sem ostala pred vrati, ker je bil čas njene molitve. Imela je svoj prav in po njem se je ravnala. Ni se ozirala na druge. Bila je globoko verna. Dve leti pred smrtjo se ji je med hranjenjem snela proteza in jo je pojedla. Šli smo k zdravniku in slikali so ji prebavni trakt. Ničesar niso našli, čeprav so pričakovali, da se bo videla kovinska žica. Ko sva se vrnili domov, mi je pokazala stekleničko z lurško vodo: »Tale me je rešila.« Tudi smrt je slutila. Zadnje leto je nečaku naročila manj kurjave, tudi drugih stvari ni kupovala. »Ne bom več rabila,« je rekla. Nekega dne je prišla domov od maše. Sosed jo je skozi okno videl, kako sloni na vhodnih vratih in jih s težavo odklepa. Odprla jih je, stopila čez prag in padla na tla. Odpeljali so jo v bolnišnico. Bila je vseskozi pri zavesti in trdila, da jo je kap. Zdravniki so rekli, da nič ne odkrijejo in so jo hoteli poslati domov. Bila je brez vsake moči, tudi žlice ni mogla držati. Sorodniki smo iskali dom, saj je doma nihče ne bi mogel oskrbovati. Ona pa je vseskozi govorila, naj se ne trudimo, ker bo umrla. Bog bo poskrbel zanjo. In tako je tudi bilo.«

Soseda Ivanka: V Češnjicah in Zagradišču (vasici nad Sostrem pri Ljubljani) so naši starši vsako jesen zbirali pridelke in jih vozili v župnišče. Organizacijo te bere je po smrti mojih staršev prevzela Francka. Prevzela je tudi zbiranje denarja za maše. Ob neki hudi uri so se namreč vaščani zaobljubili, da bodo vsako leto darovali za mašo na čast srcu Jezusovemu za vasi Zagradišče in Češnjice. V ta namen smo se v juniju vsak večer zbirali tudi pri kapelici in molili. Francka je šla po bero k vsaki hiši. Ni delala razlik, pa saj včasih smo vsi hodili k maši. Ta običaj smo ohranili vse do danes. Vsak teden nam je tudi prinesla Družino in redno skrbela za kapelico. Vedno smo jo imeli za bolj verno; tudi naše mame so bile bolj verne, povezane so bile z Gospodom. Francka je pomagala vsem na vasi. Premalo smo ji hvaležni, večkrat bi lahko darovali za kakšno mašo. Pa tudi mi smo ji pomagali pripraviti drva, obrati slive, kuhati žganje. Vsi so bili veseli njene pomoči tudi zadnja leta, ko je lahko pomagala samo še pri lažjih delih. Po delu se je rada poveselila, rada se je smejala, rada pela. Redno je romala na Rakovnik in s seboj povabila še koga. Rada je šla tudi na izlet z upokojenci.

Simbol na pročelju domače hiše.

Francka je zelo skromno živela. Zase je obdržala zelo malo, vse je razdala. Sama se je hranila tam, kjer je delala, pridelek svoje njivice pa razdala. In ta njivica je bila prav čudežno rodovitna. Je moralo biti veliko blagoslova od njene molitve! Včasih je koga prosila za prevoz, včasih je nesla kar v rokah. Nosila je bratom minoritom, pa sestram v Ljubljano, karmeličankam, v bogoslovje. Kdo ve, kam vse. Nekateri so ji dali prav, drugi v vasi so govorili,

Četrta z leve

kako je neumna. Veliko duhovnikov je poznala. Dajala je tudi za maše za farane. Veliko je molila za duhovne poklice. Vera je nekaj lepega, če je res prava. Nekdo lahko moli, drugi ne. Francka je molila za vse nas.

Soseda Majda: Teta Francka je bila dobra po duši. Pomagala je z delom in denarjem. Nanjo si se lahko zanesel. Rada je posodila. »Ko boš lahko vrnila, boš vrnila,« je rekla. Tudi meni je pomagala, ko smo gradili hišo.

V službo je hodila peš 8 km daleč, ni se vozila z avtobusom. Delala je v Žimi pri stroju, ki so mu rekli volk. To je bilo težko, umazano delo v prahu in smradu. Za malico si je vzela kos kruha in črno kavo, včasih še sadje. Pri petdesetih se je upokojila. Francka je vseskozi trdo delala. Od doma je šla ob pol petih, se ob pol štirih vrnila, nekaj malega pojedla, ob štirih pa je bila že na njivi. Veliko je hodila plet, pomagala je sosedom pri vseh kmečkih opravilih. Še sedaj si sosedje v Češnjicah hodimo pomagat. Teta Francka je bila vesela ženska in po delu je včasih rada tudi malo spila, nikoli ni bila zamorjena. Nekaj časa je skrbela za dve starejši ženski, Nacetovi teti, ki sta živeli sami. Zvečer po vsem delu je šla še k njima, ju oskrbela in z njima molila. Imela je res globoko vero, zanjo je bil obstoj Boga in Jezusa gotovost. Bogu je dajala veljavo. Ko je zazvonilo ave Marija, smo se ustavili in molili ne glede na to, kje smo bili. Vsak dan je hodila k maši. Spominjam se tudi božičnih večerov, ko je prišla k nam, da smo skupaj molili in povečerjali. A drugih ni prepričevala ali nagovarjala. Človeku je pustila svobodo, bila je široka in odprta. V svoji hiši je celo imela na stanovanju družino, ki so bili Jehovove priče. To je ni motilo.

Je imela kakšen vpliv na življenje na vasi?

Ljudje so bili v njeni bližini bolj pazljivi na svoje govorjenje. Pazili so, da ni bilo preklinjanja. Pred njo so imeli »rešpekt«. Delati smo morali tudi otroci. Vsak po svojih sposobnostih. »Ko bomo delali, bomo vsi delali, ko se bomo zabavali, se bomo zabavali vsi,« je bilo njeno trdno stališče.

Kako pa ste to sprejemali otroci?

Smo se vdali v usodo, ker smo vedeli, da če ne bi bilo tete Francke, bi morali mi še več delati. Nismo ugovarjali ali bili prizadeti. Sicer pa je imela rada otroke. Z njo smo hodili dolivat olje in menjavat stenj v lučkah pri kapelici. Tudi pazila je otroke strank, ki jih je imela v hiši. Ko je opešala, smo ji otroci nosili pridelke z njive in ji na neki način vračali pomoč.

Zapustila ti je skrb za kapelico. Kako se je to zgodilo?

Zadnja leta sva kapelico krasili skupaj. In nekoč mi je rekla: »Ti jo boš prevzela.« Teta Francka je sama poskrbela, da je bila kapelica prebeljena in redno vzdrževana. Nismo vedeli, od kod sredstva. Pred leti smo vaščani kapelico obnovili, pa je že zopet potrebna obnove. Tudi s pobiranjem denarja za maše in krašenje cerkve nadaljujemo po njej. Vsako leto se tri vaščanke dogovorimo in gremo k vsaki hiši. Ni lahko iti k hiši, za katero veš, da nobeden ne hodi v cerkev. Stvari obrnemo malo na hec in gre laže. Ne delamo razlik. Tako kot ne delamo razlik, ko damo za mašo za pokojnega sovaščana, naj bo veren ali ne. To nas na neki način povezuje.

Sovaščanka Jana:

Francka je pogosto pomagala naši stari mami trebiti motovilec. Rada sem prisluhnila njunim pogovorom in tako spoznavala življenje. Francka je pomagala, komur je mogla, bila je nesebična, poštena in srčna. Ni delala razlik med vernimi in nevernimi, vsi so jo spoštovali. Moj oče, sicer dober po duši, je rad tudi kaj popil in nato razbijal po hiši. Kadar je v tistem prišla Francka, se je takoj umiril. Tako jo je spoštoval, pa čeprav sam ni bil veren. Rekla mu je: »Janko, Janko, ti si kot vražiček. Dobro, da molim zate.« Nikoli ga ni silila, naj gre v cerkev. Samo povedala je, da moli zanj, pa jo je spoštoval in ji rad tudi pomagal pri hiši. To je bila njena veličina, da je pustila drugemu svobodo, da ga je imela rada takšnega, kot je. Ko se je upokojila, je vsak dan šla k maši in po poti molila rožni venec, tri rožne vence. Vsak dan, do nekaj dni pred smrtjo. Najraje je šla peš, da ni nič motilo njenega ritma. Prvi rožni venec je zmolila do križa, drugega do škarpe in tretjega do kapelice, ki ji je rekla 'češjanska ta mala cerkvica'. Teta Francka je molila za celo vas. Vedeli smo to in spoštovali. Govorili smo – dokler bo Francka živela, se nam ne bo nič zgodilo.

Včasih si pred oči prikličem podobe naših mam. Podobe žena, ki so se v življenju krepko oklenile Boga. Kaj vse so zmogle z Njim! In pri Njem zdaj prosijo za nas.

Z minoriti k Mariji na Poljsko

Lojze Leskovšek

Ko je bilo pri nas ustanovljenih več škofij, sva z ženo načrtovala, da bova vsako leto obiskala po eno od osrednjih romarskih središč po slovenskih škofijah, saj so to same Marijine cerkve. Pa je naneslo tako, da naju je vmes pritegnilo romanje na Poljsko naših nekdanjih sostrskih minoritov, ki sedaj oskrbujejo župnijo Sv. Petra in bolniško župnijo v Ljubljani. Razočarani zaradi gospodarskih zablod mariborske škofije in potem še odhoda patrov iz naše župnije v Ljubljano smo bili nekateri župljani tako užaljeni in celo jezni, da bi skoraj predlagali Vatikanu ukinitev obeh škofij v Sloveniji in ustanovitev samo ene nadškofije s sedežem v Celju. No, glede premestitve patrov je duhove že pomiril naš 'superžupnik' Aleš skupaj s pomočnikom Francijem in stalnim diakonom Tadejem.

Za nova nadškofa pa nadaljujemo s prošnjami tudi na romanjih izven Slovenije.

S patri minoriti greva rada na romanja in sva ostala povezana z njimi, ker imajo nekaj, kar te posebej pritegne. Skoraj vsi so prihajali v samostan v Sostrem že v mladeniških letih, kjer so se pripravljali za duhovniški poklic, se izobraževali na teološki fakulteti in se po Frančiškovi karizmi podarili za naše duše. Tako sva imela privilegij skupaj z ostalimi romarji preživeti nekaj nepozabnih trenutkov v družbi s p. Danilom Holcem, ki je bil z nami že od odhoda z avtobusom 10. julija. Kljub slabi vremenski napovedi skoraj nismo potrebovali dežnikov, pa tudi kakšne poletne vročine nismo imeli, kot bi jo lahko v tem letnem času pričakovali. Pater Cristian Balint in p. Andrej Šegula, ki sta spremljala skupino romaric in romarjev s kolesom, sta se nam skupaj z njimi pridružila v Čenstohovi. Posebno juniorji in seniorji z avtobusa smo jih skoraj z zavistjo občudovali, da so zmogli takšen podvig.

Na poti z udobnim avtobusom in z dobrim šoferjem smo ob molitvi in razlagah med žitnimi in sončničnimi polji prek Avstrije in Moravske kar padli v Velehrad. Tu smo imeli res doživeto mašo s skrbno pripravljeno pridigo, izvedeli smo še več o sv. Cirilu in Metodu, se na grobu za glavnim oltarjem poklonili pokojnemu kardinalu Tomažu Špidliku in občudovali imeniten mozaik, ki mu ga je kot svojemu zgledniku in prijatelju izdelal naš p. Marko Ivan Rupnik. Zvečer smo se že namestili v bližini osrednjega romarskega svetišča na Poljskem, v Čenstohovi.

Glavni romarski oltar pri Mariji je ves čas tako zaseden, da brez naših spretnih patrov ne bi mogli dobiti prostora. Ob neprekinjeni gneči smo se skoraj vsi uspeli zbrati kar v prezbiteriju. Maševal je p. Cristian ob somaševanju p. Danila in p. Andreja. Naše sodelovanje je v množici poljskih in drugih romarjev, ki so se stoje in kleče pomikali okrog oltarja, pritegnilo pozornost. Nekateri so se trudili napraviti posnetke posebej naših patrov. Kljub nestrpnosti naslednje skupine romarjev, ki je tudi želela počastiti Marijo čim bližje oltarja, smo doživeli posebne trenutke zbranosti ob izbranih mašnih besedilih in položili vsak svoje iskrene zahvale in prošnje na oltar čenstohovske Marije. Popoldne smo imeli po postajah zunaj svetišča svoj križev pot, ki so ga pripravili nekateri romarji skupaj z našimi patri in je bil posebno doživetje. Dan smo zaključili z družabnim večerom na prostem pred hotelom ob jasnem vremenu in luninem svitu. Za razpoloženje sta se posebej potrudili naši romarici kolesarki Simona in Sonja.

Sobota je bila zapolnjena z obiskom koncentracijskega taborišča v Auschwitzu, kjer smo bili presunjeni in zgroženi ob ogledu predmetov in prostorov, v katerih je prestal svoj zemeljski konec minorit sv. Kolbe in drugi mučenci in mučenke človeške zlobe. To je kraj, kjer z grozo in žalostjo ugotoviš, da te je sram, da pripadaš človeški rasi. Ko hodiš po teh barakah grozot, vidiš toliko bede, gorja in nasilja, da prenehaš misliti. Odpelje te v poseben svet, prosiš Boga, da se to ne bi nikoli več ponovilo. Vodič, ki je dokaj dobro poznal naš jezik in kraje, je rekel: »To se kar nadaljuje. Poglejte včerajšnji Balkan, današnji Irak, Sudan, Nigerijo ali celo Ukrajino. To je nedokončana zgodba nasilja. Kar lahko pri tem narediš, je to, da ob vseh teh grozotah prosiš Boga, da bi bil vsaj ti malo boljši.« Na poti v Krakov smo se ustalili v novejšem minoritskem – Kolbejevem centru (samostan in cerkev) v Harmežah, kjer je imel mašo p. Danilo skupaj s p. Andrejem in p. Cristianom. Po doživljanju taboriščnih grozot se nas je ta maša še posebno dotaknila. V Krakov smo prispeli še dovolj zgodaj, da smo uspeli stopiti v obnavljajočo minoritsko cerkev in na mestni trg.

Zaključno nedeljsko sv. mašo 13. julija je imel p. Andrej skupaj s prisotnima duhovnima v kapeli Faustine Kowalske. Uspeli smo se pomuditi še v njenem novem svetišču in stopiti tudi v še ne čisto dokončano svetišče Janeza Pavla II. Tu smo občudovali eno največjih stvaritev našega jezuita p. Marka Ivana Rupnika. Z ženo sva sklenila, da se še vrneva in prepričana sva, da tudi mnogi ostali romarji.

Romanje je bilo res doživeto z gorečo prošnjo pri Mariji, »da bi bil vsaj jaz malo boljši«. Vsem, ki ste se posebej potrudili, da je bilo to romanje tako lepo in polno osebnih in skupnih doživetij, najlepša hvala.

BREZMADEŽNA

Metka Klevišar

BLAGOR JI, KI JE VEROVALA

O Mariji lahko govorimo, razmišljamo, pišemo na mnogo načinov. Vsak ima do nje svoj osebni odnos.. Kaj pomeni Marija meni?

Bistven mi je Marijin odnos do življenja, do skrivnosti Boga, hkrati pa njeno brezpogojno sprejemanje tega, kar življenje prinaša. Navadno precej drugače kot človek načrtuje sam. Vedno znova se ustavljam ob stavku iz Lukovega evangelija: »Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod« (Lk 1,45). To je eden mojih najljubših stavkov iz Svetega pisma. Blagor ji, ki je verovala, tudi takrat, ko so zunanje okoliščine kazale drugače.

V trenutkih, ko mi je težko, se spomnim na ta stavek. In prav te besede so mi vedno znova spodbuda, da tudi jaz verujem, da ni nič, kar se dogaja v mojem življenju, zaman, da ima vse svoj smisel, da se vse odvija tako, kot je prav, čeprav bi jaz sama marsikaj načrtovala drugače. Prav to mi pomaga vzdržati takrat, ko je težko. Vsakdo izmed nas prav gotovo doživlja takšne trenutke, tudi če o tem glasno ne govori in jih noče priznati.

Marija mi je blizu prav v tem, da je iz svojega na videz čisto vsakdanjega življenja znala narediti veliko mojstrovino. Dovolila je, da je Bog popolnoma vstopil v njeno življenje. Zame je prav to sporočilo vsakega Marijinega praznika. Prav nič je ni treba kronati, odevati v zlato ali z dogmo potrjevati njenega vnebovzetja. Morda pa Marija vsega tega sploh ne potrebuje. S svojo držo, s svojim odnosom do življenja je čisto povezana z Bogom; je z njim in v njem. Takšna, kot jo poznamo v Svetem pismu, je lahko blizu nam vsem.

Tako razmišljam, kadar se moj duh ustavi ob Mariji – ob njenem prazniku, predvsem pa v čisto vsakdanjem življenju. Pomaga mi verovati in upati, da Bog vodi in posega v moje življenje, tudi če tega včasih ne morem čisto jasno občutiti.

Tako razmišljam, kadar se moj duh ustavi ob Mariji

Veselka Šorli Puc

ZGODI SE MI PO TVOJI BESEDI ...

Slovenci smo Mariji posvetili najleše cerkve in ji namenili najbolj občutene pesmi. K njej se obračamo v najbolj gorečih molitvah, do njenih svetišč romamo v tisočih, celo kot narod smo se ji zapisali in jo prosili za varstvo. K Mariji kličemo v stiskah in boleznih, v samoti in bolečini. Kličemo jo mati.

Naloga sleherne matere je hraniti in braniti svoje otroke. Njene roke nikoli ne smejo biti prazne in pod njenim plaščem mora biti prostora za vse, ki se k njej zatekajo. A njena naloga ni otroke zgolj ohranjati in tolažiti, ampak jih tudi vzgajati. Značilno za dobro mater je, da vzgaja s svojim zgledom.

Kako pa je z nami, ki se imenujemo Marijini? Se znamo na svojo mater, lačni tolažbe in miru, obračati zgolj s prošnjami, ali smo se od nje voljni tudi učiti, slediti njenemu zgledu in jo v življenju posnemati?
Žal so naša dejanja in besede prepogosto v pravem nasprotju z držo božje matere. Namesto njenega tihega premišljevanja, njene predanosti in skrbi za človekovo dostojanstvo, namesto popolne odsotnosti kakršnih koli očitkov, se med nami bohoti obsojanje, izključevanje, nepopustljivost, zavist in hinavščina.
Popolnoma se predati Marijinemu varstvu ne pomeni le nenehno prositi za pomoč, ampak jo kot dobro mater posnemati in ji slediti v njenem najglobljem bistvu.
To pa pomeni zaupati, da bodo močni vrženi s prestola in šibki povišani, da bodo lačni napolnjeni z dobrotami in bogati odpuščeni prazni in da bo Gospodova roka, ko bo dozorel čas, razkropila te, ki so napuhnjenih misli.
Zares Marijini bomo tedaj, ko bomo zmogli z njo vred dahniti: Zgodi se mi po tvoji besedi ...

Br. Stane Bešter, OFM Cap

MARIJA, NAŠA SESTRA V VERI

Ko mislimo na nebeško in našo mater Marijo, so naše predstave o Njej najprej nebeške. Vendar moramo ob tem vedno pomisliti tudi na njeno zemeljsko življenjsko pot, ki je bila pot pogovora z Bogom v veri in zaupanju. Prototip njunega dialoga je nazareški dogodek, v katerem ji Bog zaupa poslanstvo Božjega materinstva. Marija vstopa z Bogom v odrasel in odgovoren odnos: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam?« Božji nagovor je bil skrivnosten in skorajda neverjeten za človeško presojanje, vendar ga Marija kot velika vernica sprejme z besedami, ki postanejo skupni imenovalec njenega življenja: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi!« (prim. Lk 1,26–38).
Kakor mi je tudi Marija hodila po temni poti vere. Njeno življenje je bilo povezano z Božjimi skrivnostmi, ki jih je sprejemala s predanostjo Božjim načrtom, pa čeprav niso bili razvidni. Najtemnejša noč njene vere je bil gotovo Sinov človeški polom, obsodba, trpljenje in smrt na križu. Marija molči, trpi s Sinom in upa. Njeno upanje je nezlomljivo, ker je zasidrano v Bogu. O trpečem Jezusu Izaija prerokuje: »Za muko svoje duše bo videl luč« (Iz 53,11). Enako velja za Marijino zaupno in predano vero v najtežjih trenutkih njenega življenja – pod križem, z mrtvim Sinom v naročju. Tudi Marija s svojo nezaustavljivo vero izpričuje, da zadnje besede nimata trpljenje in smrt, ampak vstajenje in življenje, ki ju je doživela v vstalem in poveličanem Sinu, v polnosti pa v vnebovzetju.
Evangelist Luka opisuje tudi dogodek v Ain Karemu, srečanje Marije in Elizabete. Elizabeta blagruje Marijino vero, Marija pa preroško izpove, da Bog izpolni svoje obljube v veliko večji meri, kakor si lahko predstavljamo, pa četudi moramo v noči vere prehoditi prenekateri križev pot našega življenja.
Marija, nebeška in naša mati, nam zdaj postaja bližja, postaja »naša sestra v veri«, ki nas s svojo materinsko roko podpira in spremlja na naši poti vere.

P. Jože Osvald

ZGODOVINA SVETOSTI SE ZAČNE Z MARIJO

***»Sovraštvo bom naredil med teboj in ženo ter med teboj in njenim zarodom«** (1Mz 14–15)*

Človek hoče biti že po svoji naravi popoln, ne le telesno in duševno, temveč tudi moralno. Zato v zgodovini vedno srečujemo ljudi, ki jih cenimo bolj kot množico navadnih oseb, ki jih postavljamo celo nad učenjake ... In to so ***svetniki ...*** Po grešnem padcu prastaršev se je naš razum omračil in ni več znal najti svetle poti do duhovne popolnosti. Tudi oslabljena volja ni imela več moči, da bi hodila po poti junaškega življenja ... Zato so nam izrazi, kot sta npr. ***»svetost – popolnost«,*** večkrat nejasni ali celo napačni ... V Stari zavezi je pojem svetosti ozko povezan s pojmom Boga. Tako na primer pri Mojzesu beremo: ***»Bodite mi torej sveti; kajti jaz, Gospod, sem svet in odločil sem vas izmed narodov, da bi bili moji!«*** (Mz 20,20) in na drugem mestu***: »Vem, da je to svet Božji mož«*** (2Kr4,9). Pa Tudi v Stari zavezi še svetost ni popolna.

Popolno svetost nam je razodel šele Jezus Kristus, ki je z lastnim zgledom in s svojo besedo človeštvu pokazal pravo pot do svetosti. Njeno bistvo je ***»ljubezen«*** do Boga vse do junaštva, njen znak je ***»izpolnjevanje Božje volje« ...*** Sredstvi za svetost sta ***»nenehno nadzorovanje samega sebe ... in molitev«.***

Vsako človeško življenje je odvisno od Božje volje. Bog pokliče vsakega človeka še pred njegovim spočetjem in mu v svojem načrtu določi od vekomaj predvideno mesto. Ta njegov načrt je ***učlovečenje Božjega Sina*** in naše sodelovanje pri odrešitvenem načrtu, ki je v tem, da se vsak izmed naš oblikuje po svetosti Božjega Sina … S pomočjo Božje milosti postanemo namreč zmožni uravnavati svoje življenje po vzoru Jezusovega zemeljskega življenja, kot pravi sveti apostol Pavel na začetku svojega pisma Efežanom.

Kristjan je poklican, da živi sveto in brezmadežno življenje kakor Kristus. Žal pa je človeštvo na samemu začetku stvarjenja svojo svobodo uporabilo tako, da je ta Božji načrt zavrnilo. To je izvirni greh, ki je zaznamoval naše korenine, ki vleče naše življenje stran od pravega cilja in ga usmerja v različne smeri. To so naši osebno grehi …

Bog je vseveden in vsemogočen. Človek stremi po čim večjem znanju in moči, ker je ustvarjen po Božji podobi in sličnosti. Vendar ta pobožnost ne more premostiti brezmejnega prepada, ki zija med njim in Bogom ...

Vendar pa lahko na neki način postane deležen neskončne Božje vednosti in brezmejne Božje moči: *Če se Bogu odpremo* ... Bistvo svetosti je navsezadnje v tem, da svojo voljo popolnoma zlijemo z Božjo voljo. Duša, ki si je zadala ta cilj, čuti neizrekljivo srečo ... V njej se naselita mir in spokojnost, zgrajena na neomajnem temelju – na Bogu ***»Izpolnitev Božje volje je ljubezen, ljubezen pa je bistvo svetosti. Ne mrtvičenje, ne molitev, ne dela, ne premišljevanje – le pokorščina (izpolnjevanje Božje volje) ... je zasluženje, je bistvo svetosti«*** (sv. Maksimiljan Kolbe).

To pomeni, da je stopnja svetosti odvisna od združenja naše volje z Božjo voljo. V ***Brezmadežni stvarjenje dosega vrhunec svoje popolnosti.*** Marija je od vseh stvari Bogu najbolj popolna. Je samo Božje delo in kot taka popolnoma odvisna od svojega Stvarnika. Je pa hkrati najpopolnejše in najbolj vzvišeno delo Boga. Sveti Bonaventura pravi: ***»Bog lahko ustvari še večji in popolnejši svet, ne more pa nobeni stvari podeliti večjega dostojanstva, kot ga je podelil Mariji.«*** Brezmadežna je skrajna meja med Bogom in stvarjo, je verno ogledalo Božje popolnosti in svetosti.

V svojem srcu je nenehno nosila izkustvo, da je Božja lastnina in v njej se je izvršil čudež združitve Boga s stvarjenjem. Oče ji – kot svoji nevesti – daje Sina. Sin se spusti v njeno deviško naročje in postane njen otrok. Sveti Duh v njej na čudežen način oblikuje Jezusovo telo, biva v njeni duši, jo tako neizrekljivo prepoji, da je naziv ***»nevesta Sv. Duha«*** le zelo bleda podoba delovanja Sv. Duha v njej in po njej. V eni Jezusovi osebi sta dve naravi: božja in človeška. Združitev božanskega s človeškim presega vsako sposobnost razumevanja. *Sad Božje ljubezni in*

Brezmadežne je Jezus, Božji Sin in človeški otrok – Bog – človek ter srednik med Bogom in človekom ...

Brezmadežna, ki je vzvišena v svetosti, najvišja Božja podobnost med ustvarjenimi bitji, je za vsakogar izmed nas podoba krščanske popolnosti: ***»V njej imajo začetek vse stopnje podobnosti Božjih in človeških sinov, Jezusovih udov«*** (sv. M. Kolbe).

Cili Kodrič

DARITEV NAJ TI BO – ŽIVLJENJE CELO ...

Življenje vsakega človeka more prispevati k reševanju sveta. Človek, ki ljubi sočloveka bolj kot samega sebe, preliva svoje življenje v darovanje. In tako življenje je hoja za Kristusom. ***»Skozi noč – k svetlobi ...«*** To misel je prelil veliki glasbeni umetnik Beethoven v svojo 9. simfonijo, ko je spoznal bolečino stvarnosti: ***»Oglušel bom.«*** Toda njegova duša je potem še bolj zahrepenela po umetniški ustvarjalnosti: skozi noč k svetlobi. So trenutki, ko se tudi v našem življenju zgosti mrak, ko postanemo sredi svojih moči nenadoma čisto nebogljeni. Tedaj iščemo okrog sebe oporo, da bi se vsaj za trenutek oprli nanjo in potem spet usmerili svoj korak dalje.

»Daritev naj ti bo življenje celo!« To je pokazala žena v bogastvu svoje življenjske jeseni!

Poznala sem jo. Dosegla je šestindevetdeset let, vrh življenjske zrelosti. Do zadnjega leta pred smrtjo je z vso ljubeznijo delala za družino svojega sina. Bila je vedno dobre volje. V svoji globoki plemenitosti ni nikoli mislila nase. Na njenem nagubanem obrazu je sijala luč notranjega zadovoljstva. Nikoli ni tožila, pa ji prav gotovo življenje ni prizanašalo s trpljenjem, saj je preživela dve svetovni vojni. Delo jo je osrečevalo, zato je tako cenila življenje, ki je bilo bogato razdajanje za sočloveka. Poštenost, nesebičnost in globoka umirjenost – vse to je odmevalo iz vsake njene besede. Ob vsakem pogovoru z njo sem odkrila bogastvo njene duše, čeprav je v svoji skromnosti postavljala sebe na zadnje mesto. Njeno bogato življenje je bila molitev, njeno delo za druge: daritev!

Ko sem jo obiskala zadnji dan pred smrtjo, je kot vedno govoril njen plemeniti smehljaj: »Ostani še pri nas! Doma si tako sama.« Pobožala sem jo in se zazrla v njene globoke oči, ki so bile odprte do dna njene plemenite duše ... Tako težko sem odhajala od nje, kakor bi bila slutila, da se na tem svetu ne bova več videli ... Mirno je zaspala. Njena lepa smrt je bila odmev njenega lepega življenja ... Vse življenje je darovala Mariji! Njeno življenje mi je narekovalo v duši: ***»O Marija, sprejmi tudi Ti vsak trenutek mojega življenja!«***

(Iz knjige »Z Marijo v tretje tisočletje«)

ŽELIM IZKUSITI,
KAR OBČUTIJO TVOJI PRIJATELJI,
IN OKUŠATI SKRITO SLADKOST,
KI SI JO, O BOG,
OD ZAČETKA PRIHRANIL ZA TISTE,
KI TE LJUBIJO.
Sv. Klara Asiška

Sveta želja
je potrkala
na vrata.

Prek zaprtih vrat
jo je šepet
nevidnega,
nemogočega
vodil v otroški nasmeh.

Zdaj je vedela,
da obstaja,
da je odprla
notranja vrata;
Bog je prebral
njeno sporočilo.

Stanka Mihelič

Pripravlja: Doroteja Emeršič

KDOR SE BO SVETO DRŽAL
SVETIH POSTAV,
BO POSTAL SVET,
IN ČE SE JIH BO KDO NAUČIL,
SE BO MOGEL OPRAVIČITI.
Mr 6,10

Kako preprosto je živeti,
če se zaveš,
da si ustvarjen
iz bele, prosojne modrine neba;

če izročiš božjemu Soncu
svoje drobno seme
in hladno izrojeno prst duha.

Kako preprosto je ljubiti
Stvarnika, Očeta,
če vsak dan veslaš
na jezeru ljubezni
z vesli Njegovega čolna.

Kako preprosto je verovati,
ko najdeš svojo vero
na križu
maminega
in očetovega Boga.

Kako preprosta je svetost,
če vsako delo posveti molitev
otroškega srca:
»Oče naš ...
daj nam danes naš vsakdanji kruh.
Kruh miru, ljubezni.
Kruh, ki slabo z dobrim vrača.
Kruh, ki nas rešuje vsega hudega.«

Stanka Mihelič

GLEJ, DREVO JE BILO
SREDI ZEMLJE.
NJEGOVA VIŠINA
JE DOSEGLA NEBO
IN VIDELI SO GA
DO KONCA ZEMLJE.
Dan 4,7–8

Koliko dreves
je vsajenih
na izvirih Tvojega srca?

Gospodar živih dreves,
v imenu vseh rodov
se Ti zahvaljujem
za svete krošnje,
obdarovane
z darovi za uboge.

Njihovi sadovi
ne poznajo gnilobe;
le veter
stresa s svetih vej
zapuščena gnezda zlobe.

Varujejo nas,
so naše zavetje,
zatekamo se v neumrljivo svetost,
med blažene in svete.a.«

Stanka Mihelič

Bl. Leopold iz Alpandeire

Doroteja Emeršič

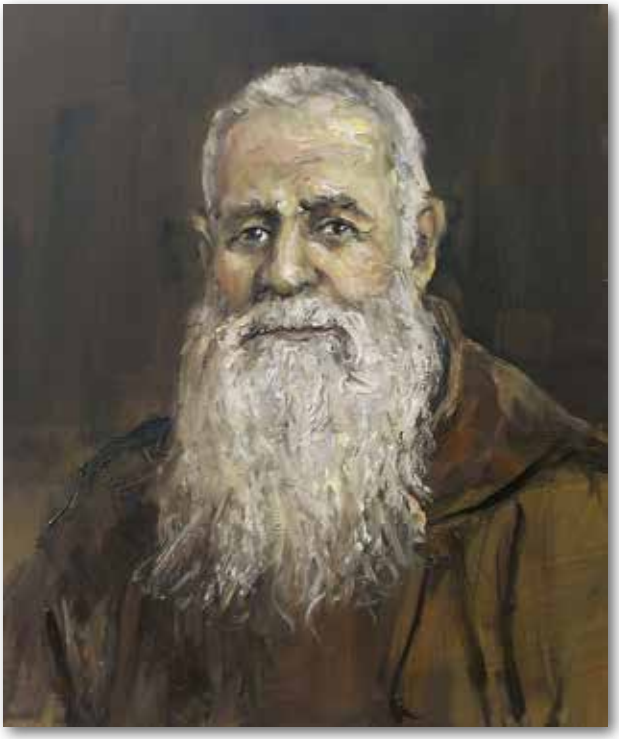

Rojen je bil leta 1864 v španski vasici Alpandeire, ki je kakor gnezdo skrita sredi gora na Iberskem polotoku. Pri krstu je dobil ime Francisco Tomas od Janeza Krstnika. Starša sta bila preprosta in delavna kmeta. V toplini družinske ljubezni, ki jo je hranilo življenje v krščanskih krepostih, je raslo v njem dobro krščansko seme. Bil je kakor veliko srce, ki pomaga revežem. Pripovedovali so, da je svoje orodje podarjal tistim, ki so ga potrebovali, ali pa je revežem, ki jih je srečeval na poti domov, razdajal denar, ki ga je zaslužil pri trgatvi. Ob delu na polju in v družini je preživel 35 let. Medtem ga je Bog počasi oblikoval in čakal na priložnost, da ga pokliče v svojo sveto službo. Ko je poslušal pridiganje kapucinov, se je odločil, da se jim pridruži. Sprejet je bil šele čez nekaj let in skupaj s kapucinsko obleko je sprejel ime Leopold iz Alpandeire. Njegov vstop v samostan ni bil posledica revščine niti zavetje za potrto srce, ampak izraz tega, kar je živel. Odločitev, da postane kapucin, ni od njega ni zahtevala radikalne spremembe življenja, ker je že živel globoko in intenzivno evangeljsko življenje. Svoje ponižno delo na polju in na samostanskem vrtu je spreminjal v nenehno molitev in velikodušno služenje. Poleg zelenjave je v vrtu gojil tudi svoje duhovne darove. Okušal je veselje, da je odgovoril na Božji klic. Nenehno ga je, kot zvesta tovarišica, spremljala motika. Svoje ročno delo je spreminjal v služenje bratom in v molitev. Medtem ko je zajemal vodo iz namakalnih jarkov, gojil zelenjavo, sadje in cvetje za oltar, je premišljeval o Bogu in o Božji besedi, ki jo je slišal pri sveti maši. Na vrtu je rasel njegov pogovor z Bogom in hkrati so rasle tudi njegove kreposti. Z vrta je odhajal v kapelo k Najsvetejšemu in ostajal dolge noči v globokem čaščenju.

Leta 1914 so ga poslali v Granado, kjer je ostal do smrti. Mesto ob vznožju Sierra Nevade je bilo pol stoletja priča njegovega življenja. Kot vrtnar, cerkovnik in pobiralec miloščine je bil vedno povezan z Bogom in obenem blizu ljudem. Služba pobiralca miloščine ga je zaznamovala in postala njegova značilnost. Odločen in uren korak ga je vodil po hribih, dolinah in prašnih poteh, ki so postali njegov samostan in njegova cerkev. Pol stoletja je dan za dnem hodil po Granadi in okolici ter med pobiranjem miloščine tudi delil miloščino ljubezni. Ustavljal se je pri otrocih in jim mimogrede razložil kakšen odlomek iz katekizma, odraslim pa je priporočal, naj vsak dan trikrat zmolijo zdravamarijo. To je bila njegova formula, kako vpletati Božje v človeško.

Toda vse le ni bilo tako lahko. Službo pobiralca miloščine je opravljal v času, ko so v Španiji veli protiklerikalni vetrovi in so bili redovniki v slabi luči v očeh ljudi ali celo preganjani. To je bil čas pred državljansko vojno in po njej. V svojem vsakodnevnem odhajanju med ljudi je veliko pretrpel in neredko so ga hudo ozmerjali in mu grozili s smrtjo. Ko je izkušal to sovražno ozračje, je govoril: »Ubogi ljudje! Z njimi lahko le sočustvujem, saj ne vedo, kaj govorijo.«

Skrivnost njegovega življenja je bila molitev, povezanost z Bogom in delo. Vse je spreminjal v molitev in molitev je bila njegovo najdragocenejše opravilo. V življenju ni storil velikih dejanj ali posebnih dogodkov. Vedno se je znal umakniti v ozadje.

Vsakogar, ki ga je srečal, je takoj očarala njegova preprostost, nenarejenost, iskrenost, poštenost in evangeljsko ubóštvo. Bil je mož z otroškim srcem, prijazen, zmeren, pošten, poln vere in čistosti, zadržan in skromen ob vsem, kar je Gospod storil po njem. Vznemirjalo ga je hvaljenje ljudi, veselil pa se je ponižanj. Pogosto je ponavljal: »Velik grešnik sem.«

Ni imel položaja moči, ampak je prosil in puščal vsakogar ob sebi svobodnega. Prosil je miloščino za vsakdanje življenje bratov, v zameno pa je darovalcem naklanjal vedrino in darove Duha.

Nekega dne je med običajnim pobiranjem miloščine padel in si zlomil stegnenico. Bil je star 89 let. Od takrat ni zmogel več svojih običajnih poti. Zadnja tri leta je preživel potopljen v Boga in počasi ugašal kot plamen ljubezni. Ugasnil je pri 92 letih, 9. februarja 1956.

Vest o njegovi smrti se je bliskovito razširila po Granadi. Glas o njegovi svetosti, ki ga je spremljal že med življenjem, se je po smrti še bolj okrepil. Papež Benedikt XVI. ga je leta 2010 razglasil za blaženega.

Ponižni pobiralec miloščine je dosegel čast oltarja. Prosimo ga, naj spremlja tiste, ki iščejo Boga in hočejo biti odprti glasu Duha in živeti med ljudmi v preprostosti, z veseljem in s srečo v srcu.

Jean-Marc Potdevin: ***Resetiran***

Mirjam Šprohar

Nekako sem se te knjige branila. Pred nekaj meseci jo je prebral moj mož in nad njo je bil navdušen. V naši zakonski skupini enkrat na mesec preberemo knjigo, o kateri se potem pogovarjamo. Mož je hotel predlagati to knjigo, pa sem mu z godrnjanjem nekako vzela voljo za ta predlog. Ne ležijo mi preveč mistične pripovedi o spreobrnjenju, o nekakšni evforiji, sploh pa, če je to moška duša.

A glej ga zlomka! Čez pol leta me pater Danilo naprosi, če bi jo prebrala in o njej kaj napisala. Začela sem premišljevati, da je morda še nekaj drugega vmes, ne samo slučaji. Pisatelj že na začetku prosi za prizanesljivost in bralčevo dobronamernost. Kot da bi me videl in to opozorilo napisal prav zame. Vzela sem ga resno in se prepustila branju brez svoje kritičnosti, brez mnenj o pisateljevi odločitvi. Zelo veliko mi pomeni družina in nekako sem mu zamerila, da je za tri mesece odšel peš na romanje v Kompostelo. Razumski človek, ki ima družino, ne pusti službe za to, da bi se notranje dopolnil in srečal z Bogom, ter odšel. Bil je tako pošten, da je napisal, kako je bilo ženo strah, da jo je spravil v stisko in je ob njegovem odhodu jokala. Kar pošteno sem se morala vzeti v roke, da sem brala dobronamerno naprej, za kar me je pisatelj prosil že na začetku. To je moje mnenje, ne pričakujem, da je tudi vaše. Ob tem vas vabim, da knjigo preberete še vi in si ustvarite svojega.

Sodobni svet res ponuja cel katalog izpopolnjenih rešitev ob življenjskih krizah, ob izgubi notranjega življenja pri ljudeh našega stoletja. Množica knjig, izobraževanj, seminarjev, metod osebnostnega razvoja ponuja urejeno čustvovanje, poklicno uspešnost, pa vendar nam to ni dovolj. In tudi naš pisatelj je to začutil, zato se je odločil, da gre na pot in poišče „Njega".

Hodil je iz mesta v mesto, od vasi do vasi, prek gozdov, hribčkov, peš z nahrbtnikom na rami. Med potjo je pošiljal domov odvečno prtljago, ki si jo je naložil ob odhodu. Tudi v tem je simbolika spoznanja. Da odkrijemo, koliko balasta nosimo s seboj, ki nas ovira in vleče k tlom. Od same teže so se mu vnele tetive na nogah, bil je ožuljen, tako da ni mogel nositi nobenih čevljev. Pot je prehodil v neuglednih sandalih, ki si jih je vzel za na pot samo za slučaj večerne sprostitve nog. Prej je bil ugleden poslovnež, vedno urejen na delovnem mestu, tako da mu je bila ta oprava nekako tuja. Bil je prepričan, da ga imajo drugi za čudaka, da ima take sandale zato, da bi izstopal in bil nekako podoben puščavniku. Na poti je srečeval ljudi, kakršnih v svojem svetu ni srečal. Prenočišča so bila priložnostna in vedno znova ga je ganilo gostoljubje ljudi. Tudi tisti, ki so živeli skromno, so dajali prenočišča in kakšno toplo juhico, ki je pomenila pravo olajšanje in je grela tudi navznoter.

V mestecu Puyu je prespal v samostanu apostolskih sester svetega Janeza. In popotnik pravi, da je tukaj prispel na cilj, ne da bi vedel. Prav v tem samostanu je doživel bližino Boga, spreobrnjenje, svetlobo, nekaj posebnega. Kljub temu da je potoval v Kompostelo in mislil, da je tam cilj, ga je v bistvu doživel na poti. Pomislila sem, da moramo biti vedno pripravljeni na sprejemanje, na doživetja Božje bližine, četudi takrat nismo pripravljeni nanjo in jo čakamo drugje. Trikrat sem prebrala njegov opis srečanja z Veličanstvom, kot ga on imenuje. Sam pa poudarja, da se tega ne da opisati z besedami, zato ta njegova izkušnja popolnoma presega opise in pripovedovanja. Zvečer so ga sestre povabile v zasebno kapelo k večernicam. Tja je odšel uro prej in v tišini se je zgodilo ... Pravi, da s človeškimi očmi ni bilo kaj videti, ampak prostor se je napolnil z njim. Duša pa je videla in čutila. Jean-Marc je občutil ljubezen v vsej polnosti. Pravi, da je imel umske sposobnosti povsem v polnem teku in ni imel nikakršnih halucinacij. Zdelo se mu je, da stoji pred Kraljem. In ta prostor od takrat naprej imenuje Kraljeva soba.

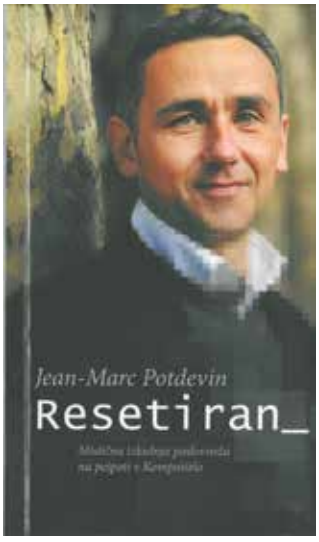

Med potovanjem je slišal še razne zgodbe o tem, kakšne nenavadnosti so doživljali romarji na poti. O svoji izkušnji ni pripovedoval, ker se je nekako bal, da ga ne bi razumeli. Ko se je vrnil domov, je čutil v sebi veliko razdvojenost. Vsak dan si je želel k evharistiji, vendar se je bal, da ga bodo imeli doma za verskega fanatika. Da ne bi vznemirjal svojih družinskih članov, je šel k maši skrivaj. Počasi se je tega osvobodil in vsakodnevna maša je postala zanj nujna. Postala je njegov duhovni zajtrk. Pravi, da je to knjigo moral napisati, ker čuti v sebi to prekipevajočo milost doživetja. Prepričan je, da je k temu doživetju prispevala askeza, premagovanje poti, bolečin in obvladovanje duha in telesa.

Nič nisem mogla zaslediti, kako se je vpel nazaj v družinsko življenje. Sicer napiše, da je postal boljši v odnosu do žene, do otrok. Zame osebno premalo pove o povezanosti s svojo družino. Verjetno je bil tako prežet s to Božjo bližino, s srečanjem s Kristusom Kraljem, da se mu je to zdelo poglavitno.

V katedralo v Kompostели sem že vstopila. Tja sem prišla z avtobusom. Opazila pa sem veliko razliko med romarji. Po obrazih, po odzivanjih, po veslih pozdravljanjih se je videlo, kateri so pot ali pa vsaj del poti prehodili in kateri smo se tja samo pripeljali. Pohodni romarji so žareli in si delili objeme. Gotovo že sama pot približa ljudi Bogu. Ni vedno cilj samo na koncu poti, ampak je pot cilj.

Asiški utrinki 2014

»A gremo v Assisi?« je bilo vprašanje brata, fanta, prijateljev. Moj odgovor je bil: »No, potem pa gremo, če ne drugega, bo v redu družba.« Dnevi Assisija so se hitro približevali in moji občutki so bili mešani. Dokler ni prišla nedelja, čas odhoda. Ker smo z romanjem začeli zgodaj zjutraj, smo večji del poti prespali. A kmalu smo se začeli spoznavati in med nami so se spletale močne prijateljske vezi. Vsak dan smo spoznavali sv. Frančiška, sv. Klaro in našega Očeta.

Opazovali smo tudi asiško lepoto. Ker pa smo bili nekateri romarji vedno »za akcijo« in radovedni, kako izgleda sončni vzhod ter pogled na čudovito mesto z gore Subasio, smo se en dan ob 3. uri zjutraj odpravili na vrh. Sončnega vzhoda žal nismo videli, ker je bilo oblačno. Toda v veliko zadovoljstvo nam je bil že pogled v dolino. Nekega večera smo šli prepevat tudi na mestni trg, kjer so se naši pesmi pridružili še turisti ali romarji iz drugih dežel. Na žalost je hitro prišel konec romanja. Vrnili smo se polni čudovitih spoznaj, vtisov, občutkov … in v upanju, da se bomo naslednje leto spet srečali v Assisiju. Za nova spoznanja …

Dragica Tepeš

V Assisi sem romala prvič. Bilo je lepo – prijetna družba in veliko veselja. Posebej so me nagovarjali trenutki, ko sem se lahko v tišini srečala z ljubečim Gospodom. Ob tem mi ostaja naslednji stavek:

Frančišek ni bil le človek, ki moli, ampak človek, ki je postal molitev.

To je tako rekoč bistvo krščanstva. Če molitev živi zgolj na ustnicah, ostajam na površini. Sv. Frančišku je po Božji milosti uspelo, da je molitev prodrla v globine njegovega srca in tako je njegovo srce postajalo vedno bolj podobno Jezusovemu.

Lepo je bilo hoditi po Frančiškovih in Klarinih poteh ter se hkrati zahvaljevati za dar življenja. Osebno mi bo najbolj ostal v spominu torek, ko smo se skupaj veselili in praznovali moj rojstni dan in god. Veliko je bilo lepih trenutkov, posebej lepa je bila ta dan sv. maša, ki smo jo doživeli sredi čudovitega stvarstva. Tako sem s sv. Frančiškom prosila Gospoda:

»Gospod Jezus, vzemi v last vse moje bitje tako docela, da bo moje življenje odsevalo Tebe. Sij skozme in bodi tako v meni, da bo vsaka duša, s katero pridem v stik, lahko čutila Tvojo navzočnost v moji duši.« Naj vedno iščem z otroškim srcem, naj gledam z očmi otroka, na otroški način, ker nebeško kraljestvo – to sta sv. Frančišek in sv. Klara dobro vedela – pripada majhnim!

Vse dobro želim,

Marija Magdalena Novak

Poti življenja

Marsikaj težko začnemo,
s trudom pa sladko končamo.
Je pač narekovano tako,
da na eni strani zvezde zahajajo,
spet na drugi se nove dvignejo.

Dar prečudoviti nam je dan,
kako življenje živimo,
tako naprej ga dajemo.
In dokler živimo, se učimo ... umetnosti življenja.

Kaj je življenje, le vedel bi rad,
ko začutiš notranjosti zagon,
ko pride pomlad, v vetru listja šumenje,
rad rastem in mislim, da vse bo kot takrat.

Se žrtvovati? Pomagati? Tam ostati?
Življenje, pač tak je zakrament,
ki kot ideal ljubezen ima,
očiščenja pa njegova so naša žrtvovanja.

Na sreče trenutka čakal nisem nikdar,
če vlaka ni bilo, šel sem raje peš.
Čeprav je najtežje v življenju,
da ga ljubiš v trpljenju,
najlažje pa takrat,
ko s spontanim odpuščanjem hodiš spat.

Ko potovanje tvoje sonce gledam,
kot marsikatero življenje se mi zdi.
V najtemnejšem momentu noči
dnevno svetlobo obljubljaš mi.

Aleš Pongračič

Oče moj

Oče moj, ki si v nebesih in povsod okoli mene,
posvečeno bodi tvoje ime.
Naj spoznam tvoje kraljestvo
in naj se zgodi tvoja volja v mojem življenju.
Daj mi danes kruha in poguma, da ga bom delila z drugimi.
Odpusti mi moje grehe
in obvaruj me skušnjav ter me reši po svoji volji.
Amen.

N. N.

Molitev iz Carcerija

Bodi pogumen kot drevo na skalni vzpetini, ki se že mnogo let ne da!
Bodi pogumen kot skala, ki stoji na dežju, snegu, soncu in se ne da!
Bodi pogumen kot grmovje pod visokim drevjem, ki kljub pomanjkanju svetlobe vzklije in se ne da!
Bodi pogumen kot škržat, ki cel vroč dan z glasovi hvali Boga in se ne da!
Bodi pogumen kot deževnik, ki vztraja v vročem poletju in se ne da!
Bodi pogumen kot veter, ki premika take gmote in se ne da!
Bodi pogumen kot oblak, ki prepotuje na stotine kilometrov in se ne da!
Bodi pogumen kot sonce, ki je visoko nad nami in se ne da!
Bodi pogumen kot mah, ki visoko na drevesih skrka vodo iz ozračja in se ne da!
Bodi pogumen kot mravlja, ki gre po drevesu gor in dol in se ne da!
Bodi pogumen kot metulj, ki leti proti močnemu vetru in se ne da!
Bodi pogumen kot bršljan, ki se vzpenja visoko in zaupa drevesu in se ne da!
Bodi pogumen, človek, kot celo stvarstvo, hvali, moli, oznanjaj našega Boga!

Klemen Levičnik

Pismo Assisija

Assisi je čudovito mestece, v katerem se čuti Frančiškov duh na vsakem koraku. Mesto z bogato kulturo, zgodovino in ljudmi, ki imajo Assisi radi. Ime tega kraja obljublja veliko, resničnost pa prinaša še več. V Assisi sem romal drugič in me je zopet prevzel. Neprestano sem imel občutek, da se je čas ustavil, saj sem imel vedno dovolj časa za notranjo umiritev ter pogovor z Bogom v tišini. Dan, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin, pa je bil torek (3. dan). Tega dne smo peš romali na Carceri. Na križev

pot smo se podali s križem, ki smo ga sami sestavili. Ko smo priromali na hrib, smo si ogledali celotno območje in votline, kjer se je Frančišek odmikal v samoto. Tudi mi smo imeli čas za razmišljanje. Tega dne sem sestavil svojo molitev.
Resnično preživeti teden v Assisiju je bil nepozaben. V svoje vsakdanje življenje pa prinašam veliko novih spoznanj o sebi in o svetemu Frančišku. Asiški duh v meni še vedno živi in polni moje življenje.
Hvala vsem za nepozaben teden v Assisiju.

MOJA HVALNICA BOGU
Gospod, hvala ti za vse stvari okoli mene, s tvojo navzočnostjo dobi vse pravi pomen. Naj te iščemo v vsaki mali podrobnosti in v vsakem bratu in sestri. Hvala ti za vse, kar se zgodi, za vsak neponovljiv trenutek, ki ga je treba kar najbolj unovčiti. Življenje je lepo s teboj v vseh pogledih.

Gospod, iz srca ti hvala.

MOLITEV SRCA
Bog, vsemogočni oče, ti si vedno z menoj, ti me varuješ in o meni vse veš. Pred teboj se vse spremeni, ves vdan in brez skrbi lahko se ti izročim. Hvala ti, Gospod, da te poznam in se ti lahko zaupam in s teboj vse delim.

Amen.

GOSPOD, HVALA TI, DA TE POZNAM
Gospod, hvala ti, da sem te spoznal, hvala ti, da vem, da obstajaš. Hvala ti, zato da si me pripeljal v to lepo življenje ob tem času in v takem okolju. Zagotovo vem, da je to za moje življenje najboljše. Hvala ti za vse preizkušnje, saj brez njih ne bi ničesar spoznal. Hvala ti za življenje in hvala ti zato, da te poznam.

Matjaž Vidmar

Dobri Bog,
Ti sam si me ustvaril, Ti sam si hotel, da živim.
Ti sam si mi podaril družino – starše, brata, sestri.
Vodil si me že v dneh, ki se jih ne spominjam, z mano si hodil v vrtec in šolo.

Se z mano podil po travnikih in zidal gradove v pesku.
Ti sam si mi pomagal, da sem premagala tudi najtežje trenutke življenja.
Ti sam si me popeljal v novo okolje, med nove ljudi.
Ti sam si me vzljubil že ob spočetju in počasi pripravil moje srce, da je vzljubilo Tebe.
Ti sam si bil tisti neznani nemir, ki se je nabiral v meni, Ti sam si vzrok moje ljubezni.
Ti sam si mi na pot življenja poslal vse te brate in sestre; in mi jih pošiljaš še sedaj, da skupaj hodimo naprej in odkrivamo Tvojo dobroto.
Podaril si mi življenje – Ti sam. Hvala zanj!
Amen.
(Premišljevanja ob grobu padlega vojaka)

Tina Tomc

»Kako mi v duši
nocoj vse žari
in Luč govori,
da v uboštvu
je sreča,
mir
in spokojnost ...«

(Nataša Ahčin)

Jezus, prišel si na svet kot nebogljeno drobno dete. Devica Marija Te je sprejela, z ljubeznijo nosila in v tišini božične noči položila v skromne jasli na betlehemski poljani. Prišel si majhen, prišel si šibek, prišel si ubog. Da bi te lahko razumeli vsi, da bi bil na razpolago vsem ljudem. Tudi zame si prišel in še vedno prihajaš. Ko se pri vsaki sveti maši ponižaš in po duhovnikovih rokah prideš med nas. Ker je tvoja ljubezen tako neizmerno velika; ker želiš, da Ti tudi sama v srcu postavim jasli, v katerih boš lahko prebival in Ti bo prijetno. Vsak dan znova, vsakič, ko te smem prejeti pod podobo kruha – preproste bele hostije, ki si jo v svoji ponižnosti in skromnosti izbral za vidno navzočnost med nami.

Dragi Jezus, tako težko je razumeti, koliko si s svojim učlovečenjem storil za nas. Ko si kot neumrljivi Bog nase prevzel še človeško naravo. Samo zato, da bi Te mi lažje razumeli, da bi lažje spoznali, kako blizu si nam; da razumeš naše vsakdanje težave ... Prišel si zato, da bi nam pokazal pot k Očetu, pot, po kateri želiš, da hodimo.

In če že razmišljam o božiču, o Tvojem učlovečenju, ne morem mimo Marije. Ponižne dekle, ki je, kljub prvotnemu strahu in začudenju ob angelovem pozdravu, sprejela Gospoda vsega človeštva. In s tem postala Tvoja in moja mati. Dala mi je Tebe.

(Greccio – Frančiškov božič)

Tina Tomc

Vtis o Assisiju

Assisi je majno mestece, kjer se je rodil sv. Frančišek. Kraj je znan po tišini in miru, ki ga začutiš, ko se pogovarjaš z Bogom. Bolj od blizu sem Assisi spoznala pred dvema letoma. Kraj me je močno nagovoril in mi prinesel notranji mir. Prav zato sem se odločila, da se letos spet odpravim na isto mesto.

Ob odhodu od doma sem si zastavljala mnoga vprašanja, na katera nisem našla odgovora, zato sem upala, da jih najdem tu. In res, odgovor sem prejela prav v Carceriju, kamor se je Frančišek rad zatekal.

Zadnji dan, v petek popoldne, sem stala pred baziliko sv. Frančiška in razmišljala, kaj bi zamudila, če na to romanje ne bi šla. Hvaležna sem Bogu, da sem imela priložnost spoznati ljudi, ki so bili z menoj, in z njimi preživela nepozabne trenutke. Ta teden Assisija bo ostal v mojem srcu globoko zapisan. Upam, da bom asiški duh in mir, ki sem ga tukaj doživela, znala prenesti tudi v svoj dom, v družino, med prijatelje in sorodnike.

Tjaša Križanec

Podoživljanje Assisija po Sanjino

Zvonovi so odzvonili in odpravili smo se iz mesta, ki me je napolnilo z Jezusom in s Frančiškovimi deli. V največje veselje so mi nasmejane in v pravem trenutku posnete fotografije, ki mi dajejo vedeti, koliko zares dobrih trenutkov smo skupaj preživeli.

Na romanje v Assisi sem odšla polna vprašanj o svojem življenju. Šele tukaj, ob molitvi in razmišljanju, sem lažje spoznavala svojo pot, po kateri mi je namenjeno hoditi. Na mnoga vprašanja sem dobila odgovor in vem, da si takšno veselo in zanimivo življenje želim še dolgo.

Na romanju sem se počutila zelo lepo sprejeto, kot v družini.

In ta prelepi pogled na neutrudljivo dolino pod Assisijem mi bo ostal za vedno v najlepšem spominu.

Sanja Mesarič

Bratovščina asiškega galeba

Ves dan, vso noč
galebi letimo prav vsepovsod.
Vsak dan tu pa tam
Frančišek se pridruži nam.

Sonce posvetilo je,
bratovščina pa prebuja se.
Poletelo je v nebo,
da skupaj si zapojemo. *(Odp.)*

V Assisiju smo se našli
in pred dežjem gnezdo spletli si.
Zdaj podaj peruti mi ti,
saj nas pesem veseli. *(Odp.)*

Romanje na Poljsko k Črni Mariji 2014

Polona Kališnik

Prvi petek v juliju se je prebujal v vsej lepoti vzhajajočega poletnega sonca, ki je napovedovalo vroč poletni dan. Za nas, šentpetrsko in pridruženo kolesarsko odpravo, je naznanjal začetek romanja k Črni Mariji v Čenstohovo, na Poljsko. Kar 13 se nas je odločilo, da prekolesarimo približno 1000 km dolgo pot. Zadali smo si, da zmoremo to pot prekolesariti v sedmih dneh. Odločili smo se, da ne bomo romali samo zase. Poleg svojega življenja – »bisage« težav, problemov, dilem, odločitev, spoznanj in stisk, pa hkrati hvaležnosti, milosti, ki smo je deležni vsak dan, veselja, ki smo ga želeli položiti pred Marijo – se nam je zdelo pomembno, če ne že skoraj nujno (ob tem se seveda kot delčki naše velike narodne skupnosti čutimo odgovorne), da romanje namenimo tudi našemu celotnemu slovenskemu narodu z vsem, kar preživlja. Tako smo »gonili kolo« tudi za »duhovno in moralno prenovo slovenskega naroda«.

Prvi dan romanja, ko nas je pot vodila izpred cerkve sv. Petra v Ljubljani do Maribora, do šolskih sester sv. Frančiška Kristusa Kralja, sem razmišljala o prihajajočih dneh, dneh, ki jih bom preživela na kolesu. Kolesarjenje mi ne pomeni merjenja moči, dokazovanja, kaj zmorem, ampak je to zame predvsem podarjeni čas, duhovno čiščenje, biti sam s sabo, čas, ko prikličem Boga v svojo sredo vsak trenutek dneva. Med letom, ko pač »živimo«, je Bog velikokrat potisnjen na stran, kjer potrpežljivo čaka, kdaj si bom vzela čas zanj. Pa saj molitev že nekako vključimo v naše natrpane urnike, časa nam zmanjka predvsem za to, da bi imela moč biti njegov glasnik predvsem takrat, ko je vse obrnjeno le v zemeljsko smer, ko nas okolje nezavedno usmerja, da popustimo, da »ne zdržimo« biti močni, da se v nas ne odseva več Božje. Tak tok misli me je spremljal do objema šolskih sester. Po maši v samostanski kapeli mi je prišla pod roke misel ustanoviteljice njihovega reda, matere Margarete Puhar: »Vse položim v Božje srce Jezusovo.« »Ja, to je to,« sem si rekla vsa zadovoljna, »to bo pa moje, samo moje vodilo letošnjega romanja.«

Drugi dan romanja se je pričel čisto po romarsko – ko je štajerska prestolnica še spala, smo že stali v vrsti na samostanskem dvorišču. Vsak je z rokami trdno objemal v teh dneh nerazdružljivega prijatelja, ki nam je bil zvest vse trenutke dneva, v soncu in dežju, vročini in mrazu ... To je bilo kolo, ki nas je nehote med vsakodnevno pre-

dolgo potjo vabilo v duhovno sfero. Tako nevsiljivo nam je pomagalo do spoznanja, da sami ne zmoremo nič. Še župnikov blagoslov in že smo se v koloni odpeljali skozi mesto proti meji. Že je dišalo po Avstriji, saj je bila naša naslednja točka Pinggau – pravljična vasica s čudovitimi ljudmi. Moja misel je bila le – o Bog, daj mi moči, da bi prekolesarila današnjo začrtano pot. Od Maribora oddaljena približno 130 km, z vsemi ovinki in obračanji. Pot je bila pestra; vzponi in spusti in ovinki, ki so se nam lažno smejali, ko smo mislili, no, samo še tale ovinek, pa bo tabla z napisom želenega kraja, kjer smo bili dogovorjeni za »malico« in počitek. Dogovorjeni? S kom? Ja, našo kolesarsko odpravo so spremljali še Janja, Tone in Andrej, naši angeli varuhi. Skrbeli so, da smo se držali prave poti in da se nam ni bilo treba ukvarjati s tem, kaj in kdaj bomo dali kaj v usta. Tole sem preskromno napisala – v bistvu so nas nesebično crkljali. Tudi če se je zgodilo, da smo peljali mimo že obložene mize, ki se je kar šibila, so brez besed z nasmehom na obrazu vse pospravili, se odpeljali naprej in nas vprašali, čez koliko časa nam ustreza postanek. Ponovno so pripravili »mizico, pogrni se« in nas z odprtimi rokami, občudujoče in s skrbjo, pričakali. To je bilo za mene res pričevanje. Vse, kar so delali, je bilo samo za nas, da bi srečno prispeli na Poljsko. Čutila sem brezpogojno ljubezen, požrtvovalnost in zastonjsko darovanje samih sebe. Dragi Janja, Tone in Andrej, hvala vam! Mislim, da so te besede čisto na pravem mestu. Porajalo se mi je vprašanje, kdaj sem jaz pričevalka brezpogojne ljubezni. Zdi se mi, da je to najlažje uresničljivo, ko v naročju držimo novorojeno, še nebogljeno detece, ki nam je bilo podarjeno, da ga pospremimo v svet. Ob teh mislih me je predramil telefon. Klicali so najini otroci, ki so bili med najinim kolesarskim romanjem pri »mami za določen čas«. Nama z Maticem so se pridružili v Čenstohovi, kamor so priromali ostali z avtobusom. No, zanimivo je bilo poslušati, kako so vsak po svoje doživljali najino odsotnost. Hana Julija, najstarejša (12 let): »Mami, saj sem bila doma včeraj zvečer, ko si klicala.« Večer prej sem klicala, otroci pa so imeli zaključek oratorija in smo se dogovorili, do kdaj morajo biti doma. Nič nisem omenjala prejšnjega večera. Druga hčera, Eva Barbara (9 let) me je pomirjujoče nagovorila: »Mami, nič ne skrbi, vse je v redu, vse gre kot po maslu.« Najmlajši, Anže Mihel, pa si je želel najine družbe: »Mami, kdaj prideš domov?« To je bila paleta misli najinih otrok, ko smo bili vsak na svojem koncu. »Pa ljubi brezpogojno, Polona!« Ja, včasih ni tako preprosto, a z voljo in vero se da vse. Tako smo nabirali kilometre in naša dnevna ciljna točka se je bližala. Cerkvica na hribu in šola malo nižje sta nas vabili v goste. Med potjo smo bili deležni božjega žegna – kolesarsko to pomeni, da nas je malo zmočilo. Večer smo zaključili z mašo, hvaležni Bogu, da smo srečno prispeli. Prespali smo kar v neki šoli, kjer nas je gospa ravnateljica prisrčno sprejela. Za nameček nam je naslednje jutro prinesla še sveže pečen kolač. S čim smo si ga zaslužili? Dobrota ljudi je res neomajna, samo premalokrat to opazimo!

Vendar tudi romanje naredi svoje. Z vsakim dnem sem se počutila svobodnejšo.

Tretji dan romanja se je rodil v čudoviti jutranji zarji, ki nam je naznanjala vroč poletni dan. Dragoceno sonce, umita narava in suha cesta so nas vabili na jutranji vzpon, ki smo ga hočeš-nočeš morali premagati, če smo želeli doseči cilj dneva, to je cesarski Dunaj. Tisti dan nam še ni bilo dano spoznati, kaj pomeni sonce. Še blagoslov, misel dneva – zajtrk za dušo – in gremo! Seveda, vsak trud je poplačan. Na vrhu hriba, na sveže pokošeni travi, ko smo vsi zadihani s potnimi sragami na čelu (in še kje) zmagovalno premagali jutranji klanec, nas je čakal kraljevski zajtrk po zaslugi naših dragih Janje, Tonija in Andreja. Še nebo se nam je smejalo in nam voščilo dober tek. Ko je bilo tudi za telesne moči poskrbljeno, nas je cesta že opominjala, da nas čaka dolga pot. Nemi vroči asfalt je bil iz ure v uro bolj neusmiljen. Ko si je človek želel vsaj malo utehe in tolažbe, pa nič. Tudi prav. Bilo nas je 13, vsak s svojimi mislimi, pa vendar vsi skupaj eno. Ves dan smo bili priklenjeni na kolo, po drugi strani pa nas je nevidna vez prijateljstva dobrohotno povezovala. Ure so minevale v pogovoru in spoznavanju, kako gledamo na določene stvari v življenju. Bogatili smo se s pripovedovanjem lastnih življenjski zgodb, izkušenj, morda je kdo tudi izlil bolečino, skrb, ki nas je težila, pa je doma ni upal ali imel priložnosti podeliti. Tako so se med potjo gradili naši odnosi in odnos v vertikalo, do Boga.

Ob tem pa ni manjkalo dobre volje, smeha. Četudi smo se izgubili, iskali in spraševali, kje je prava pot, nas smeh in dobra volja nista zapustila. V znamenju povezovanj je minil tretji romarski dan, ki smo ga zaključili na vrtu minoritskega samostana, kjer nas je v svojo sredo sprejel p. Igor Salmič. Popeljal nas je peš po Dunaju, skupaj smo imeli mašo, se zahvalili za vse, kar smo prejeli ta dan, se spomnili domačih, bližnjih, predvsem pa tistih, ki so se nam želeli pridružiti, a jim ni bilo dano. Klepet in pesem sta odzvanjala še dolgo v noč.

Četrti dan romanja smo užili v soncu in poletnem vremenu. Pot nas je vodila v Velehrad – romarsko središče Moravske, kjer je grob znanega sodobnega teologa in pisca Tomaša Špidlika s prečudovitim Rupnikovim mozaikom, ki nagovarja že sam po sebi. Blizu mi je Rupnikovo pričevanje in izražanje pastorale prek umetnosti. In kaj je njegovo sporočilo? Kako me nagovarja? Da nas On kliče, da živimo življenje kristjana kot odločni in samozavestni ljudje, ki se ne pustimo ukalupiti idejam in vzorom »modernega človeka« ali celo »modernega kristjana«. Svobodni pa lahko (p)ostanemo le, če bomo polni ljubezni. A tudi naša dejanja morajo izžarevati pristno ljubezen. To nam bo dajalo uteho in zadovoljstvo. Potem se nimamo česa bati, kajti vse bo na pravem mestu. Tako mi je odzvanjalo v srcu in glavi, ko je bil za menoj najdaljši romarski dan z več kot 150 prevoženimi kilometri pri 40°C in ko sem se sprehajala po veličastni velehradski baziliki. Ta dan sem poganjala pedala po sivih cestah, ki so jih levo in desno krasila zlata širna polja. V daljavi so se poljubljala z nebom, jaz pa sem opazovala žitno klasje, ki se je na krhkih stebelcih sklanjalo k zemlji in v vetru kimalo, da je pripravljeno na žetev. Tako smo tudi mi, utrujeni kolesarji, sklanjali svoje glave med ramena in odštevali kilometre do cilja. Ni mi bilo lahko, pred menoj se je vila pot, ki ji nisem videla konca. Najraje bi stopila s kolesa, ga pustila sredi pšeničnega polja in odkorakala peš naprej. Vendar ne, meso je slabo, a duh je voljan, sem si v mislih dejala. V spomin sem si priklicala sestre s Strmega pota, ki sem jim obljubila, da se jih bom spomnila v molitvi, pomislila sem na kolegico, ki je zbolela za neozdravljivo boleznijo, soromarko, ki se je borila z izkušnjo smrti mame, bolečino … prijatelja Tomaža, ki je prestal srčno operacijo, ki ga je priklenila na bolniško posteljo in mu preprečila romanje. Naj bo ta moja »mala romarska stiska« daritev za tiste, ki potrebujejo občutek, da jih imaš res rad in da jim stojiš ob strani, dragi Jezus! Vse misli sem zbrala v molitev. Ob tem mi je pogled velikokrat ušel na vetrnice, ki so bile »posejane« med polji. Premišljevala sem, kaj simbolizirajo, kaj bi lahko z njimi razložila. Te veličastne gospe, ki dopustijo vetru, da jim mogočno premika tri krake. Kaj predstavljajo? Prvi krak kaže v nebo – simbolizira božje, drugi kaže na zemljo – simbolizira vse materialno, tretji kaže na nas, ljudi – ki se odločamo sami, svobodno, kateremu delu vetrnice bomo dali prednost. In ob teh mislih sem končno le zagledala tablo z napisom Velehrad.

Peti dan. Da so nas nesebično sprejeli domačini, mi verjetno sploh ni potrebno razlagati. Na tej romarski poti so bili ob nas vedno ljudje, v katerih je odseval Jezus. Kako mi je to veliko pomenilo! Nagovorila pa me je pridiga župnika p. Andreja Šegule, ki je bil sestavni del naše odprave. No, imeli smo res srečo, saj sta bila v naši sredi kar dva župnika. P. Šeguli se je v naši šempetrski župniji v Ljubljani župnikovanje počasi iztekalo, drugi, p. Cristian Balint, pa je to službo počasi prevzemal, tako da nam je bilo res lepo. P. Andrej je v pridigi izpostavil, da si moramo pustiti spoznati, kaj je naše poslanstvo, ga neustrašno sprejeti in ga živeti. S to mislijo sem dihala peti romarski dan, ko pa je nad nami jokalo nebo. Vsi mokri do kože smo premagovali kilometre do Hranic, ki so bile cilj tega dne. Kako se stvari v življenju v trenutku obrnejo in spremenijo … Dan prej še neznosna vročina, potem pa dež, dež, dež. A te drobcene dežne kapljice so neustavljivo božale naša že utrujena in premražena telesa, nič slabega želeče. Moja duša pa je bila pod duhovnim tušem. Dežne kapljice so dobile revolucionarno moč, da bi strle v meni vso normalnost, prebudile v meni uspavane človeške zmožnosti, odprle neznane perspektive. Za hip jim je uspelo, sem imela občutek. A škoda, le za hip.

Šesti dan je bil tudi dan prečiščevanja. Dan, ko sem imela občutek, da sem sama. Sama med dragimi kolesarji – prijatelji, ob Maticu – ljubem možu. Zelo smo bili pozorni drug do drugega, čeprav smo bili že krepko utrujeni in nas je deževno vreme pritiskalo k tlom. A kljub

temu smo bili polni veselja, smeha in dobre volje. Tudi v meni je bilo veselje, a hkrati občutek, da sem sama. Kje si, Bog? Zakaj si me pustil samo? Med kolesarjenjem v dežju sem Mu pošiljala najrazličnejše sms-se, on pa nič. V mislih sem se bojevala z njim, ker ga ni bilo oziroma sem imela občutek, da ga ni. Pa vendar nas ima Bog neskončno rad, zato nas ne pusti kar tako, če smo le vztrajni in si želimo njegove bližine. Kar oddahnila sem si, ko se je dan, poln nasprotij, zaključil in se je moje srce umirilo v Njem.

Sedmi dan, poslednji romarski dan. Ko smo odrinili iz Rybnika, smo vedeli, da nas čaka samo še 100 km in pred nami se bo prikazalo največje romarsko Marijino središče na Poljskem – Čenstohova. Tudi dež, tako kot do sedaj, nam ni predstavljal nobene ovire. Veselje, da nam je skoraj uspelo, a hkrati grenka misel, da se naše kolesarsko romanje, ki je bilo za mene nebeško, počasi zaključuje, sta nas spremljala na zadnjih kilometrih. Igrala sem se z mislijo, da ko v življenju vse teče gladko, skušamo postaviti samega sebe v središče. Vendar smo le trenutni zmagovalci, saj se v nas hitro prebudi strah, da bomo vse izgubili, zato imamo občutek tesnobnosti in se počutimo nesrečne. In prav izstop iz stabilnosti in »varne rutine« vsakdana pomeni za nas rešitev.

Za nas, čenstohovske kolesarske romarje, je bilo to sedemdnevno popotovanje zagotovo izstop iz vsakdanjosti. Želim si, da bi bili mi in vsi okrog nas vsak dan zmagovalci, da bi lahko resnično živeli in pričevali ter delovali iz ljubezni in za ljubezen. Le tako bomo lahko aktivno prispevali k duhovni in moralni prenovi Slovenije.

Živi svoje sanje

P. Damjan Tikvič

Naslov poletnega tabori pri Sveti Trojici v Halozah 2014 je bil »Živi svoje sanje«. Na prvem in drugem taboru smo s pomočjo animiranega filma Turbo vstopali v svet naših sanj, želja in najglobljih hrepenenj, ki jih je Bog ob spočetju položil v našo dušo oz. našega duha.

Ko s pomočjo Kristusa prepoznaš svoje poslanstvo, je potrebo stopiti na pot. Dirkalnik, ki ostane v garaži, ne izpolni svojega poslanstva, saj ni narejen za to, da bi ga ljudje občudovali parkiranega in lepo spoliranega, ampak se mora izkazati na dirkalni stezi. Da dobro voziš dirkalnik svojega življenja, je potrebno:

- zgrabiti za volan svojega življenja, saj nas je Gospod ustvaril svobodne in želi, da bi postali junaki svojega življenja;
- voditi samega sebe in imeti pod oblastjo svoje misli, besede in dejanja;
- voziti proti Jezusu in se priklopiti Nanj ter mu slediti vse do tega, da živimo kakor On;
- pravočasno prepoznati nevarnosti, ki nam pretijo na vozišču življenja (npr. napuh, jeza, nevoščljivost, lenoba, požrešnost, maščevanje …);
- stopiti na plin, ko nas pograbi lenoba in se nam ne da;
- sodelovati s celotno ekipo (z občestvom), prijatelji, ki imajo Jezusa za vzornika;
- imeti vzpostavljeno radijsko zvezo z boksi ter prisluhniti navodilom (staršev, duhovnika, učitelja, kateheta …);
- ustaviti se v boksih (kapeli, pri sveti maši, pri molitvi, sveti spovedi), da lahko znova začnemo z Jezusom.

Na tretjem taboru smo se ob filmu Vsemogočni Bruce vprašali: »Kaj bi naredil, če bi imel priložnost en dan biti Bog?« Spoznali smo, da biti Bog ni tako zelo enostavno. Velika neznanka nam še vedno ostaja vprašanje: »Kdo je Bog in kaj želi od mene?« Dobro smer nam je nakazala misel: »Bi rad videl čudež? Bodi čudež!« Predvsem je pomembno, da postanem čudež za ljudi, s katerimi živim, ter da jim s svojimi dobrimi deli, z nasmehom in veseljem na ustih, ki izhajata iz mojega odnosa do Boga, dajem upanje za boljši jutri.

Enega izmed možnih odgovorov nam je dal življenjski zgled matere Terezije, ki je vsak dan, preden je šla med reveže, molila pred Najsvetejšim. Želela jim je prinašati Kristusovo veselje, ljubezen in dobroto. Kljub velikemu trpljenju in preizkušnjam so jo lahko vedno srečali veselo in nasmejano, polno dobrote in ljubezni. Sama je nekoč dejala: »*Najboljši način, da Bogu in ljudem pokažete svojo hvaležnost, je, da vse sprejmete z veseljem. Veselo srce je normalen učinek srca, ki gori v ljubezni.*«

Nekaj utrinkov so zapisali animatorji.

Biti del taborov je iz leta v leto nova izkušnja. Vsako leto vidiš nove obraze, ki te naučijo toliko novega, če se tega le zavedaš. Vedno znova nas skozi razne zgodbe, takšne ali drugačne, nagovarja Bog. Po zgledu sv. Frančiška nekaj dni v poletju živimo v tistem enkratnem duhu, za katerega je Bog naredil stvarstvo. (A. P.)

Letošnji tabor je bil res nekaj posebnega, saj mislim, da je bilo otrokom na taboru zelo všeč, z njimi pa smo uživali tudi mi, animatorji. Nekaj najlepšega, kar lahko doživi animator na taboru, je, da ga imajo otroci radi. Nas imajo radi, zato vem, da delamo v pravo smer. (R. F.)

Na taboru pri Trojici sem bila letos prvič; to je bila nova izkušnja zame in krasno preživljanje časa med počitnicami. Mislim, da so tako otroci kot tudi animatorji zelo uživali in se naučili marsikaj novega. Skupaj smo preživeli nekaj dni in si ostali v prijetnem spominu. Upam, da se bomo drugo leto spet srečali. Tabor je bil dobro organiziran in dobre volje v vseh dneh ni zmanjkalo. Priznati moram,

da sem se kot animatorka tudi dosti naučila. Po zaključku tabora sem na ulici že večkrat srečala katerega od udeležencev, ki so me nasmejano pozdravljali ☺. (K. K.)
Na letošnjih taborih sem pridobila veliko lepih spoznanj in izkušenj. Tokrat me je težilo veliko skrbi: da bi najbolje opravila maturo ter da bi se lahko vpisala na želeno fakulteto. Otroci nikoli ne čakajo na jutri, zato sem morala vse skrbi potisniti na stran in se z vso predanostjo posvetiti animatorstvu. Zavedala sem se, da se ne morem izgovarjati na to, da bom drugič boljša, saj je pomemben vsak trenutek, ki ga preživiš z otroki. Zelo dobro si zapomnijo tako dobre kot slabe izkušnje s taborov. Zelo sem vesela, da se na tabore vračajo prav zaradi lepih doživetij, še bolj pa se razveselim srečanja s katerimkoli izmed otrok tudi med letom. Zaupanje, ki si ga pri udeležencih tabora pridobim, je zelo pomembno. Le tako lahko preprečimo marsikatero neumnost, ki se poraja v mladih glavah, saj se utrjujejo v veri in premagovanju skušnjav. (N. M.)

Zame so bili tabori 2014 izjemno zanimivi in tudi letošnji moto mi je bil zelo všeč – ŽIVI SVOJE SANJE! Vsak izmed udeležencev in animatorjev se je imel priložnost za trenutek prepustiti sanjam ter jih prepoznati v sebi. Zelo dobro smo udeležence spodbujali, da moramo slediti sanjam, svoji poklicanosti na tem svetu in s tem omogočiti Bogu delovanje prek nas. Tisto, kar mi bo najbolj ostalo v spominu, pa je to, da smo v vsako našo pesem, molitev, delavnico in igro vnesli Boga in se z njim družili. Preživela sem neverjeten teden in vem, da bo drugo leto še boljše! Do takrat pa bomo živeli svoje sanje ☺. (S. M.)
Letos sem se kot animatorka prvič udeležila II. poletnega tabora pri Sveti Trojici v Halozah. Bilo mi je super. Gledati in spremljati otroke, kako uživajo v raznih igrah, petju in medsebojnem druženju, je nekaj, kar lahko prinese animatorju največje zadovoljstvo. Otroci, s katerimi sem se zelo veliko družila po delavnicah in na katehezah, so bili pravi veseljaki, a so kljub temu znali pridno sodelovati in poslušati**. Ko je prišlo na vrsto polivanje in obmetavanje z vodnimi balončki, se navdušenja res ni moglo prikriti. Bili smo mokri od glave do pet (še sreča, da smo imeli sončno vreme). Risani film Turbo, ob katerem smo razmišljali, je bil pravi zagon za naprej. Če imaš sanje in o njih sanjaš vse dni, te ne sme ustaviti noben poraz. Moraš si še naprej dovoliti sanjati in začeti živeti sanje, kajti Steven Spielberg je nekoč dejal: »Ne sanjam ponoči, sanjam ves dan; živim svoje sanje.« (K. C.)**
Ko pomislim na letošnje tabore, se spomnim toliko lepih trenutkov. Najbolj so mi ostali v spominu nasmejani otroški obrazi, ki so kar žareli med igro, delavnicami, petjem, katehezami … Tudi priprave so bile zelo dobro izvedene. In utrujenost po končanem taboru – ampak to je tista utrujenost, ko si po napornem delu res zadovoljen ☺. Letos sem vodila skupino in morem reči, da sem se naučila kar precej novega. Upam, da so otroci domov odnesli veliko in da ne bodo nikoli pozabili, da NI PREVELIKIH SANJ IN NE PREMAJHNIH SANJAČEV ☺. (S. G.)

Vsak tabor je nekaj posebnega in tako nam kot otrokom ostane v spominu na drugačen način. Letošnji tabor si bom vsekakor zapomnil po dobrih delavnicah, katehezah, tabornem ognju in nenavadnih vodnih igrah, ki smo se jih igrali sami ali pa so nam pri tem pomagali gasilci. Poleg tega so nam predstavili še svojo opremo, ki je nujno potrebna za njihovo delo. Otroci so videli, da so to pogumni možje, in nekateri so že začeli sanjati, kako bodo nekega dne stopili v njihove vrste. Sanje … Brez sanj ni cilja, brez cilja je življenje brez smisla. Otroci imajo tako sanje kot cilje. Naše poslanstvo pa je, da jim pri izoblikovanju pomagamo in jih podpiramo. (B. M.)
Tako kot vsako leto sem bil tudi letos vesel, da se počitnice začnejo s tabori, saj se mi zdi, da te to veselje otrok močno razvedri in napolni z energijo. Res je, da te otroci izmučijo, ampak za animatorja ni lepšega kot gledati, kako se otroci zabavajo, kako so veseli in nasmejani. S pesmijo, z bansi in najrazličnejšimi igrami smo otrokom polepšali pot, ki jo hodijo z Jezusom. (T. R.)
»Ukradli ste mi srce,« je dejal don Bosko. S tem stavkom se vedno znova srečujem na taborih. Ta otroška igrivost in veselje, pripovedovanje smešnih prigod in življenjskih zgodb, ki skozi otroška usta zvenijo nenavadno čudovito, mi preprosto napolnijo srce z ljubeznijo in neizmerno hvaležnostjo. (T. R.)

Dogajanje in slike si lahko ogledate na FB-ju: Tabori Sv. Trojica v Halozah.

Serafinski svetniki

Pripravlja: Slavica Gašparič

Med Frančiškovimi brati se je v 800 letih nabrala velika skupina, ki spremlja »serafinskega očeta« v nebeški slavi. Vsi nas nagovarjajo s svojimi življenjskimi zgodbami in so hkrati naši priprošnjiki pri Bogu v nebesih. Kdo ne pozna Antona Padovanskega, ki se mu priporočamo, kadar kaj izgubimo in ne najdemo?
Frančišku se je na gori La Verni prikazal angel seraf, ki je nosil podobo Jezusa na križu. Frančišek je tam prejel Kristusove rane. Zato je vse, kar je povezano z njim, dobilo pridevnik „serafsko" ali „serafinsko", v svoji knjigi o serafinskih svetnikih razloži pater Andraž Arko.
Ti svetniki so poročeni, samski, duhovniki in redovniki, ljudje vseh stanov, od pomebnežev pa do preprostih ljudi, ki jih je Bog poklical na pot za Frančiškom Asiškim, da bi živeli evangelij ter ga oznanjali med ljudmi po svetu.
Ker lahko svetnik postane vsak izmed nas, smo udeležnece ptujskega oratorija povprašali, kaj je potrebno narediti za svetost in kakšni so po njihovem mnenju svetniki.

Po moje je svetnik tisti, ki je preprosti in razumevajoč.
ALJAŽ, 14 let

Za svetnika moraš biti zelo prijazen, dobrosrčen.
Rad moraš pomagati in vedno hoditi k maši. Lepo se moraš obnašati in če ljudje česa ne zmorejo, jim greš na pomoč.
Sama bi lahko postala svetnica tako, da bi hodila k maši in da bi pomagala. KLARA, 7 let

Svetnik mora verovati v Boga in biti prijazen do drugih ljudi – pomaga jim, če je kaj narobe.
Če bi hotel postati svetnik, bi še naprej redno hodil k maši, pomagal bi v cerkvi in drugim ...
MIHA, 10 let

Če hočeš postat svetnik, moraš biti dober in pomagat ljudem.
LAN, 8 let

Pravi svetnik mora biti pravičen, prijazen, redno mora moliti in znati poslušati druge.
ZALA, 10 let

Svetnik mora slediti Bogu, moliti. Tako kot sv. Peter je navaden človek, ki je ponižen in (kjub temu, da ga je zatajil) verjame v Jezusa ter stoji za njim. SARA, 12 let

ORATORIJ 2014 – NA TVOJO BESEDO

Glavni junak oratorija je bil **apostol Peter**, ribič, ki je na Jezusovo osebno vabilo postal eden izmed dvanajsterih apostolov, po Jezusovi smrti in vstajenju pa prvi papež. V življenju se je spopadal s svojo vihravostjo in z bojazljivostjo, a ga je odnos s Kristusom v moči Svetega Duha docela spremenil. Svojo ljubezen in zvestobo Bogu je na koncu izpričal s pogumnim darovanjem življenja za vero.

Geslo, ki nas je spremljalo na oratoriju 2014, je bilo »**Na tvojo besedo**«. To so Petrove besede, ki izražajo njegovo vero v Jezusa in označujejo poslanstvo »ribiča ljudi«. Tudi nas vabijo k življenju v veri.

V spodnji pobarvanki je zbranih šest ludi, ki so sledili Jezusu – med njimi sta tudi sv. Peter in sv. Frančišek. S pomočjo staršev skušaj ugotoviti, kdo so ostali in na kakšen način so izpolnjevali svoje poslanstvo.

Pobarvaj svetega Petra in njegova prijatelja.

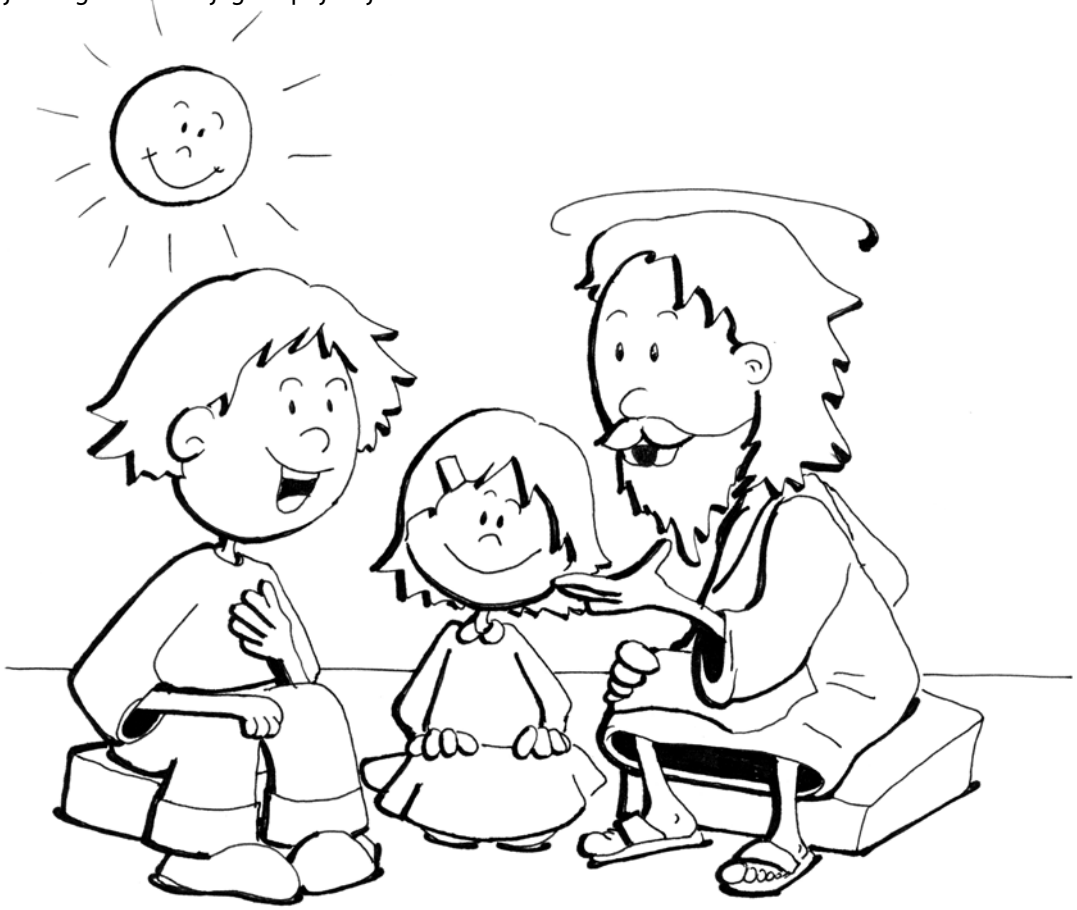

Za vedno bom hodil v Tvoji navzočnosti

Br. Santino Verna

Pred slovesnimi zaobljubami, to pomeni pred trenutkom, ko redovnik izreče svoj VEČNI DA Gospodu, mora kandidat po pravilih našega reda opraviti tako imenovani drugi noviciat, ki traja mesec dni. Gre za duhovno pripravo na to najpomembnejšo in dokončno življenjsko odločitev, ki pomeni zvesto hojo za Gospodom v redu manjših bratov minoritov, kakor to predvidevajo Vodilo in Konstitucije reda. V letošnjem poletju od 16. julija do 17. avgusta sta se teh priprav v Italiji udeležila dva naša ponovinca: ***br. Danijel Golavšek*** *in* ***br. Anton Borovnjak****. Eden od soudeležencev drugega noviciata je svoje vtise strnil v sledeči zapis.*

Drugi noviciat

Poletje letošnjega leta je bilo za ponovince bratov minoritov iz Italije in Slovenije zaznamovano z veseljem in srečo, ker smo imeli milost doživeti čudovito izkušnjo drugega noviciata. Ta poglobljena priprava na večne zaobljube je potekala v samostanu bratov minoritov, znotraj katerega je tudi znamenito svetišče sv. Tomaža Becketa iz Canterburyja. Samostan stoji v majhni vasici z imenom Montedinove v italijanski pokrajini Marche. Kraj se je izkazal kot zelo lep in izvrsten za poglobitev naše vere in posvetitev časa Bogu.

Voditelji so bili p. Antonio Bertazzo, p. Roberto Tamanti in br. Massimo Antonio Ruggiero. Celotno skupino (9 ponovincev in 3 voditelji) je ves mesec dobrohotno gostila tamkajšnja samostanska skupnost, ki smo ji še posebej hvaležni za vse. Prvi večer nas je prijazno sprejel in nagovoril p. Giancarlo Corsini, provincialni minister italijanske province Marche in predsednik konference CIMP. Zaželel nam je blagoslovljeno pot in nas opogumil, da »za vedno« ne pomeni neskončno velike gmote časa, ki nas prestraši, ampak predstavlja vedno novi trenutek sedanjosti, v katerem je potrebno znova in znova napredovati.

V naslednjih dneh smo se hitro navadili ustaljenega urnika, ki nas je spremljal ves mesec. Dvakrat na dan smo imeli skupna srečanja, ki so bila nekakšen uvod v osebno meditacijo, ki je sledila. Tematika se je osredotočala predvsem na človekovo duhovnost in njen odnos do človeka kot telesnega bitja.

Nekajkrat smo se podali na bratski izlet v znamenite okoliške kraje, ki so na takšen ali drugačen način povezani s sv. Frančiškom. S tem smo se želeli vrniti h koreninam Frančiškove duhovnosti in njegovega življenja, marsikdaj pa je bila to priložnost tudi za vrnitev h koreninam lastne poklicanosti. Obiskali smo Osimo in svetišče sv. Jožefa Kupertinskega – zavetnika šolarjev in študentov. Njegovo življenje in duhovnost nam je zelo lepo in doživeto predstavil p. Lanfranco Serrini, član tamkajšnje minoritske skupnosti. Tudi on nas je s svojim pričevanjem spodbudil h krepostni in zvesti hoji za Jezusom. Čeprav se nam zdi čas življenja sv. Frančiška in sv. Jožefa že zelo oddaljen, pa se je dobro vsake toliko časa ozreti na njih

in jih postaviti za vzor in kažipot na naši poti. P. Giancarlo (prav tisti, ki nas je sprejel že prvi večer) nas je popeljal tudi v nekatere znamenite Frančiškove kraje, ki jih poznamo predvsem iz Rožic sv. Frančiška. Mednje spadajo razna samotišča in samostani, kjer so živeli prvi Frančiškovi bratje. Čeprav je včasih težko ločiti med legendo in pravo zgodovino, je pomembno, da znamo prepoznati duha, ki nam govori iz teh zgodb, čeprav morda ni vse zgodovinsko resnično. Zadnji izlet, ki je bil resnično namenjen predvsem bratskemu druženju, pa je bil v Ascoli Piceno. Mesto ni precej oddaljeno, je pa kulturno zelo bogato. Obiskali smo tamkajšnjo samostansko skupnost in si ogledali nekatere (od mnogih) znamenitosti mesta.

Med drugim noviciatom smo se spoznali tudi z nekaterimi posebnimi gosti. Prva je bila s. Anna Chiara, klarisa iz Forlija. Nato so nas obiskali še p. Gabriele Lupi, p. Joachim Agesta, ob koncu pa nas je s svojo navzočnostjo počastil še sam generalni minister p. Marco Tasca. Vsak nas je nagovoril s svojega zornega kota in nam skušal približati Frančiškovo duhovnost, njen pomen in aktualnost za življenje v našem času in okolju.

Slovesno smo praznovali tudi praznik sv. Lovrenca, ki je zavetnik tamkajšnje župnije in jo upravljajo naši bratje. Ob tej priložnosti smo se srečali še s škofom, mons. Carlom Brescianijem. Čeprav ni prišel prav zaradi nas, je s svojim zgledom in s svojimi besedami prinesel novega duha in nas spodbudil.

Vse, kar smo doživeli, je v nas pustilo sled, ki vodi k vedno pristnejšim odnosom z nebeškim Očetom in Materjo. Ne samo naši bratje, ki so že razglašeni za svetnike, ampak vsak brat, ki se trudi živeti po Božji volji in dajati lep zgled, nas vedno znova nagovarja in nam pomaga, da bomo lahko resnično za vedno hodili v Njegovi navzočnosti.

Prevod: br. Danijel Golavšek

Slovesne zaobljube brata Danijela Golavška

P. Danilo Holc in p. Milan Kos

Letošnji praznik rojstva Device Marije je bil za nas, slovenske minorite, še posebej prazničen. Večina bratov nas je bila zbrana pri večerni maši v cerkvi sv. Petra v Ljubljani. Bogoslovec br. Danijel Golavšek je namreč izpovedal večne zaobljube.

Provincial p. Milan Kos je v nagovoru poudaril, da kakor je Bog Marijo izbral, poklical in določil za mater svojemu Sinu, tako je izbral, poklical in določil tudi bogoslovca br. Danijela najprej za kristjana in nato za redovnika – minorita. Br. Danijel se je temu klicu pogumno odzval in odgovoril: Tukaj sem.

Slovesne zaobljube so večne in javne, kar pomeni, da jih je zaobljubljenec pred zbranim občestvom izrekel za vse življenje. Redovne zaobljube so poglobitev krstne milosti in se nanašajo na tri evangeljske svete: uboštvo, pokorščino in čistost. Uboštvo pomeni popolno predanost Bogu in nenavezanost na zemeljske dobrine in lastnino. Pokorščina je v spolnjevanju Božje volje po besedi predstojnika. Čistost ni zgolj v neporočenosti, ampak tudi v Bogu predanem življenju, v nedeljenem srcu, v iskrenih namenih in odnosu do Boga.

Vernike, ki so bili zbrani v lepem številu, je povabil, da so Bogu hvaležni za redovni poklic in da vsak dan radi molijo za nove duhovniške in redovniške poklice. Mnogi mladi namreč tudi danes čutijo poklicanost, vendar potrebujejo našo molitev kot spodbudo, da bodo zmogli reči: Tukaj sem.

Iz pridige provincialnega ministra p. Milana Kosa:

Dragi br. Danijel, to je danes tvoj slovesni odgovor Gospodu, ki naj bo tako trden, kakor je bil Marijin, ko je izrekla

besede: Glej, dekla sem Gospodova. Ob tem naj ti bo vedno v mislih tudi evangelij, ki pravi, da je Jezus vinska trta. Mladika ne more roditi sadu, če ne ostane na trti. Če ne boš ostal povezan z Gospodom v vsakodnevnem zakramentalnem življenju, ne boš mogel po vzoru sv. Frančiška

ostati zvest Gospodu in roditi duhovnih sadov, o katerih govori apostol Pavel. Ti pa so: usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost, nad vsem tem pa naj bo ljubezen. To naj bodo kreposti tvojega redovnega življenja, ki bodo prinašale mir in srečo v tvoje srce. Bodi vedno vesel in srečen redovnik – Frančiškov brat! Osrečuje naj te tudi to, da imaš ob sebi redovne brate, ki te bodo spremljali na tvoji redovni poti. Vedno znova obujaj v sebi tudi misel na Marijo in njeno zvestobo Gospodu /…/. Vse vas, bratje in sestre v Kristusu, vabim, da br. Danijela še naprej spremljate s svojo molitvijo in spodbudnimi besedami in dejanji, da bi vedno zvesto služil Gospodu. Hkrati pa ne pozabimo Gospoda prositi za nove redovne poklice.

Brat »čarovnik« … na obrežju Tibere

Br. Anton Borovnjak

Med letošnjim poletjem je Minoritsko misijonsko središče Onlus za Mediteransko področje (CIMP) na obrežju reke Tibere v Rimu postavilo svojo stojnico, kjer se je med trimesečno prireditvijo z naslovom »Rimsko poletje« odvijal tudi neke vrste »ulični misijon«. Organizator in duša projekta je bil p. Paolo Fiasconaro, ki mu je pri delu nesebično pomagal br. Raimondo Porcu. V osemdesetih dneh je stojnico obiskalo več sto tisoč ljudi; p. Paolo in br. Raimondo pa sta mimoidočim razdelila petnajst tisoč letakov (v italijanščini, angleščini in španščini) s povzetkom o prisotnosti naših misijonarjev na vseh kontinentih sveta in o njihovemu delu. Zadnjih deset dni (od 21. do 31. avgusta) je vsak večer zabaval obiskovalce, predvsem otroke in mlade, tudi naš brat p. Milan Holc s svojimi številnimi »rokohitrskimi spretnostmi«. Ob stojnici so se ustavile številne družine z otroki, mnogi turisti, predvsem pa prebivalci Rima, ki so se ob toplih poletnih večerih tam sprehajali ali iskali osvežitev ob reki Tiberi. Občudovali pa niso le različnih »čarovnij« p. Milana, temveč tudi spretnost Dušana Zakelška, mladega slovenskega prvaka v sestavljanju Rubikove kocke.

Lahko bi rekli, da je šlo za enega od izvirnih in učinkovitih načinov privabljanja pozornosti ljudi in jih nagovarjati. Na vprašanje o zamisli za drzni in za mnoge »sanjarski« projektu je p. Paolo vedno skromno odgovoril: »Če si nem in ne spregovoriš, te nihče ne bo slišal.« Mnogi so mu pozneje pritrdili, kako prav je imel, pa čeprav sam na začetku o uspehu svojega projekta ni niti sanjal. Za vse mimoidoče je bila to priložnost, da so se lahko seznanili z misijonsko dejavnostjo našega minoritskega reda, kajti minoritski misijonarji so trenutno navzoči v štiridesetih deželah po svetu. Mnogi obiskovalci so za naše misijonarje in njihovo delo tudi nesebično darovali po svojih močeh in zmožnostih.

PREŽIVI LEPE TRENUTKE V LETU 2014

Z BRATI
MINORITI
minoriti.rkc.si

Dogajanja v domovih duhovnih vaj
JESENSKI TABORI PRI TROJICI

Jesenski tabori se bodo odvijali v prostorih doma duhovnih vaj v samostanu Sv. Trojice. Tokrat ne bomo spali v šotorih, ampak na mehkih posteljah.

Kdaj?	Kaj?	Kdo?	Kako dolgo?
24.–25. 10.	JESENSKI TABOR I	*1.–4. raz. OŠ*	Začenjamo ob 17. uri.
26.–27. 10.	JESENSKI TABOR II	*5.–7. raz. OŠ*	Zaključimo naslednji dan ob 17. uri.
29.–30. 10.	JESENSKI TABOR III	*8.–9. raz. OŠ + srednješolci*	

Ne pozabi prinesti:
- spalne vreče
- stvari za osebno higieno
- barvic
- športne opreme
- predvidenega daru 8 €
- dobre volje
- smeha in veselja
- kakšnega instrumenta

PRIJAVITE se do ponedeljka, 20. oktobra 2014, na naslov:

Minoritski samostan Svete Trojice (TABORI)
Gorca 6
2286 Podlehnik

ali na:
trojica.tabori@gmail.com

INFORMACIJE:
p. Damjan Tikvič, 031 834 720
Če kdo ne zmore daru, naj prispeva po svojih zmožnostih. Kdor bo daroval več, bo pomagal otrokom iz socialno ogroženih družin.
Če nimate spalne vreče, jo lahko dobite pri nas. Sporočite ob prijavi.

Več o taborih in ostalih dogajanjih na **FB**-ju: **Tabori Sv. Trojica v Halozah**.

ŠOLA ZA ANIMATORJE PRIPRAVNIKE

Predvideni dar 26 €
Starostna skupina: pobirmanci (9. raz. OŠ + *srednješolci*)
Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)
Datum: 17.–19 . 10. 2014
Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

ŠOLA ZA ANIMATORJE ABC 1. in 2. del

Predvideni dar 26 €
Starostna skupina: srednješolci
Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)
Datum: **1. del:** 7.–9. 11. 2014
2. del: 12.–14. 11. 2014
Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

PREDSILVESTROVANJE V DRUŽABNEM VZDUŠJU

Starostna skupina: srednješolci *in študentje*
Kraj: Dom duhovnih vaj Sv. Trojica (Haloze)
Datum: 28. in 29. 12. 2014
Prijave in informacije: damjan.tikvic@rkc.si; 031 834 720

SILVESTROVANJE V MOLITVENO-DUHOVNEM VZDUŠJU

Starostna skupina: vse starostne skupine
Kraj: Romarski dom sv. Jožefa (Olimje)
Datum: 31. 12. 2014–1. 1. 2015
Prijave in informacije: ernest.benko@rkc.si; 03 582 91 61

Svetnik se trudi,
da bi se kar najbolj približal
svojemu vzoru – Jezusu Kristusu,
to je tistemu,
ki je bil človek na najboljši način,
s tako popolno preprostostjo,
da je povesem zmedel junake,
umrl je tudi za strahopetce.

Georges Bernanos

Kristus vas je že objel s svojimi rokami,
okrasil je vaše prsi z dragimi kamni
in na ušesa vam je pritrdil neprecenljive bisere;
vso vas je obdal s sijajnimi in bleščečimi dragulji
ter vas ovenčal z zlatim vencem,
v katerega je vrezano znamenje svetosti
(prim. Sir 45,14).

Iz prvega Klarinega pisma Neži Praški